

அவதாரிகை.

உலகத்தில எல்லா ஜீவானும தூதாமெனப்பதினறி யெப்போதும் சுகமா நிருகநவேண்டுமென, தன சுபாவ மல்லாத ரோசாதானே சீக்க எப்போதும்போல சுகமா யிருகநவேண்டு மெனப்பதுபோலக் சீகாருதலானும், யாவ் சுகா தன்னிடத்திலேயே அசுகநிகரம் பிரீதி யிருப்பதானும், பிரிபம் சுகநதின்றியுண்டாகாதகானும், நித்தியில ஒன்றுமினறியே சுகமா நிருக்கு மனுபவத தானும் சுகமெனப்பது தானாகவே நிருகந, ஜீன யறி யாத அசுகானத்தாலேயே அபாரதமசாரத்தி லுழன்று, சுகநதரும் மார்க்கம் விட்டு, இப்பி போகாதிகளை யடை தலே சுகவழி யெனப் பிவிருத்திக்கினறனர். ஆனால் துகமற்ற சுகம் கிடைக்கிறதில்லை இதன் நோவழி காட்டவே சாக்ஷாக ஸ்ரீரங்கரா சகார வேஷம் பூண்டு இச்சுகத்தின் பெருமையைச் சீரத்திக்கும வேதாரத்த தின் பிரஸ்தானத் திரயங்களுக்கும் பாஷ்யம்செய்து வழி காட்டி நடந்துகாட்டினர் அவற்றைப்பாராததலிலசு பாததராய அதி தீவி சுகேசசுககளான முமுகுஷுக களுக் கவைப்பயன்படாமையின அவற்றி னாதரங்கத்தை யிர்த விவேக சூடாமணிக நிரத்ததால் வெளிப்படுத்தி முமுகுஷுககளுக்கு வேண்டிய விஷயங்களை சவீஸ்தார மாயக் கூறி நோ மார்க்கங் காட்டி யிருக்கினறனர்.

இதில், மனுஷ்ய ஜனமம் கிடைப்பது தூலப் மென றும், அதனால் தன சுபாவ மோக்ஷானந்த மடையப் பிர யத்தனம் செய்ய வேண்டு மென்றும், ஞானத்தாலேயே மோக்ஷ மென்றும், ஞானம் விசாரத்தாலேயே வருமென

சுகாயநோபாத்தியாய
பி.பி.டா. உ. வே சாமிநாதையர்
நூல் நிகையம்,
— 1990.

றும், அதற்கு குருவை யடையவேண்டுமென்று குரு
 லக்ஷணம், சிஷ்ய லக்ஷணம், குரு ிவையையுங் கூறிப்
 பின்னும், சுகமடையத தன பாயதகனமே முசகியமென,
 றும் வாங் மாகதிர் ஞானசகா பகங் கிவடபா தென
 றும்சிரவணாதி விசாரமே மோஷ்டசாகன மென றும் ரா
 பித்து, சரீரத் திரயங்களும அனுகூல அசநதிபா
 'அகம்' எனும் அசமா அவைசு நலக்ஷணம் அனுக,
 மாவில அகப் புதகி பாசம அநுபானசால வாகது
 ஞானததாலநாசமாய் வனெறு சிரவணக நாயுர சாணா
 என அகத்தில சேராயுர முஷ்டா விசாரதா அசசாரத
 திரயங்களுன பஞ்ச சிகாசக களையுர கானனெ ித
 தளளி இலைகடகு விக்கணமாய, எராய ஹிருதயத்
 தில 'அஹா' எனநிருதகும தவம பாயகமன அக
 மாவை முஞ்சம புல ினூன ள ணியையாபாலப பிதித்து
 காணும மனைசையும, 'அச பத உபதிதயான நாம
 ரூபப் பிரபஞ்சம பிரஹமாயசரமென அவபுபாதி ரீசகச
 தையுர, 'க' பகாபாசசதையும அவநிரு பதாரததங்
 களான ஆகா பர லக்ஷயகதைத் தோவ்ச நுப "தசநுவ
 மலி" மஹா வாசகிய உப சசாலசையும, இசுத அகமே
 பிரஹம' மெனநிருத வனநி மமலபாபாயும, அநங்
 மிருக்கினும் பூவ வாசநாயா அதி கிடம பதித்துத்
 தடைசெய்யுமென்று வசுனாகதிரபம, ஷடமன அகங்
 கார வாசனை இகன விருதகிக் ிதுவான ிபச பாவய
 வாசனைகளையும, இவை ப்ருதம மனா மனைச யிகயக
 திருத்தி நிரந்தர பாயாமீனநி செய்யும 'அஹம்
 பிரஹம்' பிரஹமமே அஹம் எனனும் சஜா, ய சத்திய'
 ஆனமாகா விரு தியைக கிளப்புலாகிப பசதி, ியாகம்,
 தியான மெனனப்பட்ட அதமாலுசு தாலமாகிற நிதித்
 யாசனததையும்; இநங்னப் ஹிருதயச கிலமனம் எனும்
 மததை நடடு, அரணி, தயிரி வறநில அககினி, வெண்ணை
 களை வெளிப்படுத்தவது பாலப பிரபாதமினநிக தைல
 தாரைபோல நிரந்தரம் செய்யும பிரஹமாயாச மதன

பலத்தாலாவிப்பயிக்குர் சஹஜ நிர்விகற்ப சமாதியால்
 பிரயதன மின்றியே அகம் புறமெங்கும் எல்லாக் கால
 மூலம் எகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அபரோகூப் பிரஹ்ம
 சாக்ஷாத்கார ஞானனுபவம் வித்தியாகும். அதனால் அக்
 ஞான வாசனா ஹிருதயக் கிரந்தியும், ஸம்சயங்களும்,
 கர்பங்களும் நிராமடையும். அந்நாண்டானந்த முக்தி சித்
 தியாய. என்று சாதனதேதாடு மாதியையும்; இதில்
 பேத விகற்பங்கள ஹவுரில்லை பென்பபதையும், இதனை
 யடைதலே பருஷாததா இதனை யடைந்தவனே ஜீவன்
 முக்தன், பரோகூ ஞானியன்று என்று ஜீவன் முக்தன்
 லக்ஷணம், அவனது கர்மத்திரய தினித்தி, இந்நிலை
 யடைந்த சிஷ்யனது ஸ்வானுபவம், ஜீவன் முக்தனது
 தேரராஜணம் அவனடையும் வித்த கைவலயம் புனரா
 யவர்த்தியின்மை என்னு மிவற்றால் இருந்த முக்தியான
 சாக்ஷாத் காரத்தையும், இவைகளை யனுசரித்த அனேக
 விஷயங்களையும் குரு சிஷ்ய சமவாதமாய், விஸ்தாரமாகக்
 கூறி நிரூபித்தனர் அனந்தானுவ மடைவித்தற்கு
 இதன்பேரால் விஸ்தாரமாகக் கூறியுள்ள கிரந்தம் வெகு
 ஷர்ஸபம். அசார்யா கருணையா விந்நை யனுக்கிரகித்த
 னர். இஃது பிரஹ்ம ப்ரீதிகூட பஸ்திரிகளவர்களால்
 அதி கலபமான தமிழ்க் கவிதைகளாக வெகு நேர்த்தி
 யாய் முன்னரே தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்படப் பிருக்
 கின்றது. நானு வானாததேதா டனைக் குபங்களாகச்
 செய்து வைத்திருக்குப ஜகே மிட்டாயில் அவரவர்க்
 கிஷ்டமானதை வாங்கிக் குணதேதாவும் பாராதுண்டு அவ்
 வொரே மிட்டாயின் ரஸத்தை விசுவகுக ளனுபவித்து
 சுகிக்கின்றன எல்லவா !

அவதாரிகை முற்றும்.

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600090.

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணே நம :

ஸ்ரீ விவேக சூடாமணி.

அக மெனு ஏழ வந்ததை யகன்றிட
வக மக மாக வல்லும் பகலற
வக மொளி ராட்ம தேவன் பதத்தினி
லக மகிழ் வாக வனிசம் ரமிக்கவே.

குருஸ்துதி.

அதி ஸீகிர மோக்ஷாதிகாரிகள் கஷ்டப்படாமல் சுல
பமாகத் தானே யறிந்து அமித்தவததை யடையத்
தையயினால் வேதாந்தாதிகங்களின் ஹிருதயத்தை விஸ்
தாரமா மிவ்விவேக சூடாமணி கிரந்தத்தால் வெளிப்
படுத்தி சிவ சொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஜகத் குரு
ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாத சரணை விரதங்களில் என்
ஹிருதயாரவிரதத்தை யென்ற ம ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நூ ல்.

ஸகல வேதாந்த வித்தாந்தங்களுக்கே கோசரராயும்
இதரப் பிரமாணங்களா லறியப்படாதவராயும் விளங்
கும் பரமானந்தமய ஸ்ரீ கோவிர்த சத்குருவுக்கு நமஸ்
காரம்.

ஜீவர்களுக்கு மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பதே வெகு
தூர்லபம். அதில் புருஷனாய்ப் பிறத்தலும், அதிலும்
பிராஹ்மணனாதலும், அதனில் வேதமோதும் வைதிக

தர்ம மார்க்கத்தில் நடத்தலும், அதனிலும் வித்வானாத
லும், அதனில், ஆத்மா னாத்ம விசாரம் பிறத்தலும், அத
னிலும் ஸ்வானுபவ க்ஞான மடைதலும் மிக வருமை.
அந்த ஞானத்தால் பிரஹ்மகாரமாக விருக்கும் மோக்ஷ
மானது அனந்த கோடி ஜன்மாநதரங்களில் செய்த சுகிர்
தங்களா லன்றிக் கிடையாது. இவைக ளெல்லாவற்றை
யும் கிரமமா யடையா விடினும் ஈசுவரானுக்கிரக காரண
மாய் அருமையான மனுஷ்யதவம், புழுக்ஷுத்வம் மகாத்
மாக்களின சங்கம் என்னும் இம்மூன்றுங் கிடைக்கின்
மோக்ஷமடைய இதுவே போதும்.

எத்தவத்தாலோ ! கிடைத்தற்கரிய மனுஷ்ய தேகம்
பெற்று, சுருதியி னர்த்தங்களை யறிவதற்கேதுவான புரு
ஷத்துவ மடைந்தும் அசத்தான தேகாதிகளி லபிமானத்
தால் தன் மயமான சாசுவத மோக்ஷத்தை யடைதற்கு
எத்தனஞ் செய்யாத மூடன் ஆத்ம ஹத்தி (தற்கொலை)
செய்தவனாவான். அவனினும் மூடாத்மா எவனிருக்கின்
றனன் ?

சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், தேவபூஜை பண்ணி
னாலும், கர்மங்கள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை யுபா
சித்தாலும், இன்னுமென்ன செய்தாலும் பிரஹ்மாத்
மைக்ய ஞானத்தாலன்றி எத்தனை கோடி கற்ப மாயினும்
முக்தி சித்தியாகா. 'தனத்தினால் (தனத்தால் செய்யப்
படும் கர்மத்தால்) மோக்ஷ ஆசையே யில்லை' என்னும்
சுருதி கர்மங்கள் மோக்ஷ காரணங்களன்று என்று நன்
றாய்க் கூறி யிருத்தலால் மோக்ஷமடைய விச்சிக்கும் தீரன்,
பாகிய விஷய சுகங்களி லாசையை முற்றுந் துறந்து,
மகாத்மாவாய் சாந்தராயுள்ள ஸத்குருவை யடைந்து,
அவ ருபதேசித்த பொருளில் மனதை நிறுத்திச் சந்த
தம் தியானிக்கும் யோகத்தா லடைந்த அனுபவ க்ஞான
நிஷ்டையாகும் கப்பலால் சம்சார சமுத்திரத்தில் மூழ்

கிக் கிடக்குந் தன்னைத் தான்றானே மோக்ஷமாகின்ற கரை யின் மேலேற்றிக் கொள்ளவேண்டும. ஆதலால் தைரிய சாலியா யுள்ளவன் தார, புத்திர, தனமென்னு மீஷணத் திரவியங்களை நீக்கி, கர்மங்க ளனைததையுந் தூரத் தள்ளி ஜனன மரண சம்சார பதம் நீங்கி மோக்ஷ மடைவதற்கே பிரயத்தனம் பண்ணவேண்டும. கர்மங்கள் சித்த சுத் திககாக ஏற்பட்டனவே யன்றி வஸ்துவை யறிதற்கன்று, வஸ்து ஞானம் விசாரததால் வருமேயன்றிக் கோடி கர் மங்களாலும் சித்திக்காது. ரஜ்ஜுவில் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டு பிரமித்தோனாகு அபிராந்தியா லுண்டான சர்ப்ப பயததையும், அதனால் வந்த துன்பத்தையும் நிவ்ருத்திக்கும்படியான 'இது ரஜ்ஜு தான்' என்னும் ரஜ்ஜு ஞானம் எங்ஙனம்: அறிந்த ஆபதன் சொல்லினாலும், நன்றாய் விசாரித்தலாலும் வருகின்றதோ? மற்ற எதனாலும் வர வில்லையோ? அங்ஙனமே குரு உபதீதததாலும் வஸ்து விசாரததாலும் பிரஹ்ம ஞானம் வரவேண்டுமே யன்றி ஸ்நான, தான, பிராணாயாம திகளால் ஒருநகாலும் அவ் வஸ்துவை யுணர்தல கூடாது. ஆதலால் ஆத்ம வஸ்துவை யறிய வேண்டிய மு முக்ஷு நிராசை யுற்ற பிரஹ்ம விததாய், கிருபா சாகரராயுள்ள உததம் குருவை யடைந்து ஆத்ம விசாரமே செய்ய வேண்டும. 'முக்கிய மாய் விசாரததாலையே அதிகாரிகு ஞான சித்தி யுண்டாம. தேசம், காலம், சசவரானுககிரக மிவை ஞானம் பெற ஸஹாயமா யிருக்கும்.

மேதாவியாய், சாரத்தைக் கிரகித்து அசாரத்தைத் தள்ளக்கூடிய சாமார்த்தியவானாய், சாஸ்திரங்களில் கூறி யுள்ள லக்ஷணங்களு யாவும் தன்பா லமையப் பெற்றோன் ஆத்ம விசாரத்தில் அதிகாரி யாவன். என்னை? விவேக யாய், விரக்தனாய், சமதமாதி சதகுண சகிதனாய் தீவிர முமுக்ஷுவாயுள்ள சாதன யுகத் அவ்வதிகாரிக்கே. பிரஹ்ம விசாரம் செய்ய யோக்கியதை யுண்டாகும்.

சரதனங்கள் : (1) நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம், (2) இகாமுத்திரார்த்த பலபோக வீராகம், (3) சமதிஷ்டக் சம்பத்தி, (4) முமுக்ஷுத்வம், என நான்கு விதமாக மகான்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வதிகாரிக் கிவை யிருந்தாலே பிரஹ்ம நிஷ்டை கடைக்குமின்றி யின்றேல் சித்தியாது. இவற்றுள் : (1) பிரஹ்மமே சத்தியம் ; ஜகத்து மிதயை யென்னுந் நிச்சயமே நித்யா நித்ய வஸ்து விவேகமாம், (2) நேகாதிப பிரஹ்மா பரியந்தமுள்ள அநித்திய போக்கிய வஸ்துகளின் அநித்திய துக்க தோஷங்களை பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்ப்பதாலும், சாஸ்திரங்களால் கேட்பதாலும் அவைகளி லுண்டாகும் வைராக்கியமே இஹா முக்திரார்த்த பலபோக வீராக மாம், (3) க. விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களை யடிக்கடி நினைத்துப் பாடத்தலால் அவைகளில் வீரகதி யடைந்து மனதைத் தானாகிற லக்ஷயத்தி லிருந்துவது சமமாம் : உ. விஷயங்களிற் செல்லும் ஞான, கர்ம இந்திரியங்களைத் திருப்பி அதனைக் கோளக (ஸ்தான) த்திலேயே யிருக்கச் செய்வது தமமாம் : ஈ. மனது பூர்வ வாசனையால் மீண்டும் பாஹிய விஷயங்களை நினைப்பது தன்னிடத்திலேயே ஸ்திரமாய் நிறுத்தி இதர கர்மங்களை விட்டுவிட்டலே உபரதியாம் : ச. எவ்வளவு துக்கங்கள் வரினும் தடை செய்யாமலும், அவற்றிற்கா யேங்கி யழாமலும் தைரியத்தா லவைகளை சகித்தல் திதிக்கையாகும் : ஞ. வேதாந்த சாஸ்திரமும், குரு வாக்கியமும் சத்தியம் எனக் கொள்ளும் நிச்சயமே பிரஹ்ம சாக்ஷாத் கட்டத்திற கேதுவான சிரத்தை யென்பர் : கூ. சர்வ யத்தனங்களாலும் சஞ்சல சுபாவமாயுள்ள சித்தத்தை, பரிசுத்தப் பிரஹ்மத்திலே ஸ்திரமா யிருத்துதல் சமாதானமாம். அதன்றி மனம் போனபடி போகவிடுதல் ஸமாதி யன்று : இவ்வாறுங் கூடி சமதி ஷ்டக் சம்பத்தி யென்னப்படும். (4) அனாதி

யஞ்ஞானத்தால் வந்த அகங்காராதி தீதகாந்தமாயுள்ள பந்தத்தை ஸ்வாத்ம ஞானத்தால் தொலைப்பதற்குள்ள இச்சையே முழுக்ஷுத்வமாம். அமழுமுக்ஷுத்வம் மந்தம் மததிமமா யிருந்தாலும் வைராகியத்தாலும் சம தமாதிகளாலும், குரு வனுக்கிரகத்தாலும் கிரமமாய் வளந்து பருவ முற்றுக் காலாதரத்தின் பலனைக் கொடுக்கும். வைராகியத்தோடு கூடிய முழுக்ஷுத்வம் எவனிடத்தில் நிகிரமா யிருக்கின்றதோ, அவனிடத்திற் கூடிய சமதமாதிக ளானவை அநீபத்திலேயே பலனைத் தரும். ஆனால் எவனிடத்தில் மந்தமா யிருக்கின்றதோ அவனிடத்தில் சமதமாதிகள் ஆபாசமாகவே பொருந்தும்.

மோக்ஷ மடைதற் தேதுவாயுள்ள சாமக்கிரி (சாதனம்) களில் பகதியே மிகவும் சிதேஷ்டமானதாகும். ஸ்வஸ்வ ரூபத்தின் அனுரந்தானமே பக்தியாகும் என்று மகாத்மர்கள் சொல்லுகின்றனர்.

முன் சொன்ன சாதன ஸம்பந்தமான ஆத்ம தத்துவ மடைய விச்சிக்கும் அதிகாரி, தன்னை பாசிரஷித்தவர் பவ பந்தத்தை நிவிர்த்திப்பவராய், பிரகடா வந்தராய், சர்வ முமறிந்தவராய், நிர்மலராய், காயத்தை வென்றவராய், பிரஹ்மவித் சிரேஷ்டராய், விறகற்ற அகக்கிரிபோலப் பிரஹ்மத்தில் விசிராந்தி யடைந்தவராய், எக்காரணமு மின்றியே கிருபாசாகாராய், தன்னை யடுத்த சாதுக்களுக்குப் பரம பந்துவாய் உள்ள ஸத்குருவை யடைந்தது அன் போடும் நமஸ்கரித்துப் பாய் பாதியோடு செய்து வந்த நானுவித் சிசுருஷைகளால் பிரசன்னரான (சந்தோஷ முற்ற) குருவிடம் தானறிய வேண்டுவதை வினவலுற்றான்;—“ஸ்வாமின்! தீனபந்தோ! நமஸ்காரம். பயங்கரமான பவசாகரத்தில் வீழ்ந்து தவிக்கும் என்னைத் தங்கள் கருணை கடாஷமாகிற கப்பலால் கரையேற்றிவைக்க வேண்டுகின்றேன். கருணாவாரிதே! துரதிருஷ்ட (பாப)க்

காற்றால் வற்றி தப்பிப்போக வழியின்றிச் சூழ்ந்தெரியும் சம்சார தாவாக்கினி (காட்டுத்தீ) யால் தபிக்கப்பட்ட என்னை காருண்யாயிருத வர்ஷத்தால் சாந்தப்படுத்தத் தங்களைப் பன்முறை பிரார்த்திக்கிறேன். சாந்தராய், மகாத்மாக்களாய், வசந்த காலம்போல லோகத்திற்கு ஹிதமே செய்யப்பட்டவர்களாய், பவசாகர பயத்தைக் கடந்து மற்றவர் பயத்தையும் நீக்கி வைப்பவரா யிருக்கும் தங்களை யொத்த ஸாதகர்களுக்கு சூரியனதுஷண கிரணத்தால் தபிக்கப்பட்ட ஜகத்தைச் சந்திரன் சிதள கிரணத்தால் தானே ரக்ஷிக்கின்றதுபோலப் பவத்திற்கஞ்சிச் சரணுகதரான எம்போஸிகளை நிரேதுகமாய்க் காத்து ரக்ஷித்தல் சுபாவமே யாதலால் சம்சார தாபத்தால் பீதியடைந்து வேறு கதியின்றி தினனாய்ச் சரணுக தனான என்னையும், இஜ்ஜனன மரண சம்சாரத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கத் தங்களுக்கே பாரம். ஸ்வாமீ! பவதுக்க மென்னுங் காட்டுத் தீசசுவாலைகளால் தாபமடைந்த என்னை, பிரஹ்மானந்தானுபூதியால் பரம சிதளமாய், பரிசுத்தமான தங்கள் முகமென்னுங் கலசத்தினின்றும் வெளிப்படும் வாக்கியமாகின்ற அம்ருத தாரையால் சிக்கிரம் நனைப்பீர்களாக. தங்கள் கடாக்ஷ விக்ஷண்ய லேசத்துக்குப் பாத்திரராய் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவர்கள் தன்னியராகின்றனரன்றோ? இப்பவசாகரத்தை யெப்படி நான்கடப்பேன்? இதற்கென்ன உபாயம்? எனக்கென்ன தான் கதி? யென் றென்றுந் தெரியவில்லை. தாங்கள் தான் இந்தச் சமுசார துக்கத்தை யகற்றி ரக்ஷிக்கவேண்டும்.”

சம்சார தாவானலத்துக்காற்றும் லிவ்வாறு பிரலாபித்து, தன்னை விதிப்படி சரணம் பிராபித்தவனாய் சொன்னபடி செய்யும் சாந்த சித்தனான சிஷ்யனை பிரஹ்ம ஞானியாயுள்ள வாசாரியர் கருணை நிறைந்த சிதள திருஷ்டியால் வீக்ஷித்து அபயம் தந்து தையயினற்றானே தததுவோப தேசஞ் செய்கின்றார் :—

“வித்வானான சிஷ்யனே ! பயப்படாதே, இனியுனக் கபாயமே யில்லை. அபாரமாய், பயங்கரமாயுள்ள சமு சார சாகரத்தைத் தாண்டக்கூடிய மகத்தான ஓருபாய மிருக்கின்றதைத் தெரிவிக்கின்றேன். சாதுக்களாயுள்ள யதிகள் எதனா லிப்பவதைக் கடந்தார்களோ? அவ்வுபாயத்தால் நீயும் எவரானுங் கடத்தற்கரிய விப்பவசாகர பீதியைக் கடந்து பரமானந்தம் பெறுவாயாக. வேதாந் தார்த்த விசாரத்தாலே உத்தமமான தத்துவ ஞானமுண்டாகும். அதனால் இவ்விடத்திலேயே சம்சார பந்தம் அத்தியந்தம் நாசமாக. ‘முமுக்ஷுவுக்குச் சிரத்தை, பக்தி, தியான யோகம் இவை மோக்ஷ ஹேது வென்று சுருதியே கூறலால் இவ்வுத்தம சாதனத்தைப் பெற்று நிரந்தரம் சாதித்துவரின் அனாதி யஞ்ஞானத்தால் வந்த தேக பந்தம் நீங்கிப் போகும். எப்போதும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கும் உனக்கு அஞ்ஞானத்தாலேயே இவ்வனாத்ம சம்சார பந்தம் வந்தது. ஆதலால், ஆத்மா னாத்ம விசாரத்தால் பிறந்த ஞானமாகிற அக்கினியானது அஞ்ஞான காரியமான சம்சார பந்த துக்கத்தை சமூலமாக (காரண வஞ்ஞானத்தோடுகூட) எரித்து விடும்” என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து, ஸ்வாமீ ! பந்தமாவது எது? எப்படி வந்தது? இருபப தெங்ஙனம்? நசிப்ப தெப்படி? அவ்வனாத்மா எது? ஆத்மா தான் எது? ஆன்மானம் விவேக மெது? தங்கள் முகத்தினின்று முத்த ரங்கேட்டு யான் கிருதார்த்த னாகும் பொருட்டுக் கிருன்பயா லிப்பிரசுனைகளைக் கேட்டனுக்கிரகிப்பிராக.’ என்று கேட்ட சிஷ்யனை நோக்கிக் குருவானவர்:

“சிஷ்யனே ! அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தம் நீங்கி பிரஹ்மமாயிருத்தற் கானை கொண்டனை யாதலின், நீயே தன்யன், கிருத கிருத்தியன், உன் குல முன்னால் பவித்திர மாயிற்று. பிதாவின் ருணத்தை (கடனை) நீக்கப் புத்திர ராதி பந்துக்களுண்டு. அங்ஙனமே ஒருவனுக்குத் தலை

பாரத்தா லுண்டான சிரமத்தை நின்றுத்திக்க அன்னிய ரிருக்கின்றனா ஆனால் தனக்குப் பசியாதியால் வந்த துக்கத்தை புஜித்தலாதியால் எங்ஙனம் தானே யகற்ற வேண்டுமோ? மற்றவரால் கூடாதோ? தனக்கு வந்த வியாதியைத் தானே பருநதுண்டு பததியமிருந்து போக்க வேண்டுமென்றி மறநேர னுஷ்டிக்குங் காமங்களால் நிங் காநோ? அங்ஙனமே தன்னஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தத் தைத் தன் முயற்சியாலேயே நீக்க வேண்டுமென்றி, அனே கங் கோடி கல்பமாயினும் அன்த்யா காம கர்மாதி ரூப மான பாச பந்தத்தைத் தவிர்க்க எவரால் தான் சாத்திய மாகும்? தனது ஸ்பஷ்டமான (பிரதிபந்த மின்றிய) ஞான நேததிரததால் பிரஹ்மத்தை யறியலா பல்லாமல் பற் றொரு பண்டிதனாலு மறியக கூடாது. சந்திரனை சுத்த மான தன் நேததிததாலன்றி அன்னியர் பார்த்தலால் தான் பார்க்கக்கூடுமோ? பிரஹ்மாத் தைக்கிய ஞானத்தா லன்றி சாங்கியம், யோகா, கர்மம், வித்வத்வம் முதலெத னாலும மோகஷம் கிடைக்காது. வினையினது ரூப செளந் தர்யமும் தந்தியால் மதுரமாகக் கானஞ் செய்தலும் எப்படி ஜனங்களுக்கு சந்தோஷ மாதிரி முண்டாக்கு கிறதன்றி சார் ராஜ்யாதி பத்யந்தருவ தில்லையோ? அப் படியே மதுரமான வாக்கோடு சாதூர்யமான வசனமும், சாஸ்திரார்த்தங்களை வெகு சாமார்த்தியமாய்ச் செய்யும் வியாக்யானமும், வித்வான்களது சிரேஷ்டமான வித்வ த்வமும் போகத்தைக் கொடுக்குமன்றி மோகஷத்தைக் கொடாது. பரதத்துவத்தை யறியாவிட்டால் சாஸ்திரங் கள் படித்தல் பலங்கொடாமையின் நிஷ்பலமாம். பர தத்வத்தை யறிந்த பின்னரும் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் வேறு பயனின்மையின் நிஷ்பலமேயாகிறது. ஆதலால், மன மயக்கத்திற் கேதுவான சாஸ்திரஜாலமாகின்ற மகாரண் யத்தைக் கடந்து தத்துவ ஞானியாகிற குருவால் ஆத்ம தத்துவத்தை யனுபவமா யறிய வேண்டும். அஞ்ஞான

ஸர்ப்பத்தால் கடியுண்டவர்க்கு ஆத்ம ஞானமாகிற சஞ்
ஜீவியையன்றி வேதங்களாலும் சாஸ்திரங்களாலும் மந்தி
ரங்களாலும் மற்ற மருந்துகளாலும் என்ன பிரயோச
னம்? ஒளஷத பத கொள்ளாது 'மருந்து' எனச் சொல்
வதால் தனது ரோகம் போகாதுபோல, அபரோகக்
அனுபவ ஞானமில்லாமல் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி' என
வாக்கால் கூறுவதால் கன்பகபும நீங்காது. சத்துருக்
களை நாசஞ் செய்யாமலும், அநில பூமண்டல சாம்ராஜ்
யத்தை யடையாமலும் 'நான ராஜா' என்று சொல்வதால்
எப்படி அரசனாக மாட்டானோ? அப்படியே அனாத்ம
திருசியத்தை நாசஞ் செய்யாமலும் அகா தத்துவத்தை
யனுபவமா யறியாமலும் 'பிரஹ்மை வாஹம்' என்னும்
வாக்கு மாததிரத்தால் பிரஹ்ம மாக்ரமாயிருக்கும் முக்தி
யடைய மாட்டான். எகநாம, பூமியிலுள்ள புத்தைய
லானது அறிகத அபதனால் கேட்டு, பூமியை வெட்டி,
அதன்மேல் மூடியுள்ள கலலை நீக்கி வெளியே எடுத்தலா
லடையப்படுமோ? சொல் மாதிரத்தா லடையப்படா
தோ? அங்ஙனம் பிரஹ்மத்தை யறிகத குருவினிடத்தில்
சொருப லக்ஷணத்தை சிரவணஞ் செய்து, அதனை மன
னம் பண்ணி, நிரந்தரம் தியானிப்பதா லுண்டாகும் அப
ரோகக் அனுபவ ஞானத்தால் லடைய லாகுமல்லாமல் மாயை
யால் மறைபட்டுள்ள ஸ்வஸ்வ ரூபத்தைக் குதர்க்க யுக்தி
களால் லடையக்கூடாது. ஆகையால் விவேகி யானோர்
ஸர்வப் பிரயதகனத்தாலும் பவ பந்தம் நீங்கி மோகக்
மட்டைதற் பொருட்டு, ரோகாதிகளை நீக்குதலில் போலத்
தாங்களே முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

சிஷ்யனே! நீ கேட்ட கேள்வியானது உத்தமமாய்,
சாஸ்திர ஞானிகட்குச் சமமதமாய், சூத்திர சமானமாய்,
சூக்ஷ்மார்த்தமுள்ளதாய், மோகத்தையபேக்ஷிப்பவனா
லறியக்கூடியதாயிருக்கிறது. இதற்கு யான் கூறு முத்த
ரத்தை சாவதான சித்தனாய்க் கேட்பாயாக. • அதனால்

உடனே பந்த மகன்றுபோம். மோகக் கடைதற்கு அநித திய வஸ்துக்களில் வைராக்கிய மடைதல் முந்தின ஸ்ஹது வாகும். பின்னர் சமம், தமம், திதிக்கை, ஸ்வ கர்ம பரித்தியாகம் (உபாதி), எனு மிவை கிரமமாக ஏதுக்க ளாம். அதன் பின், வேதாந்த சிரவணம், பின்னாதன் மனனம், அதன் பின்பு இடைவிடாமல் வெகு காலஞ் செய்யும் பிரஹ்மத் தியானமும ஏதுவாகும். அந் நிரந்தரத் தியானத்தா லுண்டாகும் நிர்விகற்ப சமாதியால் பெறப்பட்ட அபிரோக்யப் பிரஹ்ம சாக்ஷாதகார ஞான பலத்தால் விவேகியானவன் இவ்விடத்திலேயே மோக்யா னந்தத்தை யனுபவிக்கின்றான். இதுவே மோக்ய சாதனக் கிரமமாகும். நியத்ய ஸ்வண்டிய ஆன்மாலாபம் விவேகத்தை யிப்போது சொல்லுகிறேன். அதனை நன்றாய்க் கேட்டு மனதில் தரித்துக் கொள். இரண்டில் முன் னம் அனாதபாவைக் கெட்டாயாக.

மஜ்ஜை (ஷணை), அஸ்தி, போதஸ் (கொழுப்பு), மாம் சம், ரக்யம், சர்மம், கக்கிலம், வன்னுச் சபத தாதுக்க ளுற்று, பாதம், துடை, மார்பு, புஜம், முதுகு, கிரக முத லிய அங்க உபாங்கங்களோடு கூடியதாய், நான், எனது எனவே யாவராலு மறியப்பட்டு, மோகத்திற்கு முக்கிய ஸ்தானமாய், பிரத்தியக்ஷமா யிருக்கு மிதுவே ஸ்தூல தேகமென் றறிவுக் கூறுகின்றனர். இந்த ஸ்தூல தேகமானது ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, அபாயு, பிருதிவி என் னும் சூக்ஷ்ம பூதங்கள் (தன்மாதரைகள்) தத்தம் ஆம் சங்களில் ஆன்யோனயம கலந்து பஞ்சிகரித்ததா லுண்டான ஸ்தூல பூதங்களைந்தா லானதாம். அவ்வவந்து தன் மாத்திரைகளுமே சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களா யிருந்து விஷய போக்தாக்களான ஜீவர்க்கு கக சாதனம் போலத் தோன்றும், அக்ஞராகின்ற எந்த மூடர் ராகம் (ஆசை) ஆகின்ற பாசத்தால் இவ்விஷயங்களில் கட்டப் படுகின்றாரோ? உடனே யவர் தங்கள் கர்மம் என்னும்

தூதனா விழுக்கப்பட்டவாய், அக்காமானு சாரமாக
மேலும், கீழும் போககு வரத துடையவராய், மிகவு
மலைநது துக்கப்பர். இரகபதாதி பஞ்ச விஷயங்களில்,
சப்தததால் மானும், ஸ்பரிசததால் யானையும், ரூபததால்
பதங்கமும், ரசததால் மீனும், சுருதததால் வண்டும ஒவ்
வொன்றி லாசை வைத்தே உயி துறக்குமாயின் இவ்
வைநதிலும் ஆசையுள்ள மனுஷ்யன து கதி என்னவாகும்?
விஷயமானது தன தோஷததால் கிருஷ்ண சர்ப்ப (கறு
நாக) விஷத்தினுங் கொடியதாயும் ஏனெனின், விஷ
மானது உட்கொண்டவனை மாததிரங் கொல்லும் விஷ
யமோ கண்ணுற சுண்டவனையும், நினைத்தவனையுங் கூட
நசிக்கரச் செய்கின்றது. எவனொருவன் நீகநகரிய விஷ
யாசை யென்னும் மகாபாசத்தை திடஹ்ராகததால் றுத்து
அதினின்றும் விடுபடுகிறேனா' அவனை மோக்ஷ மடைவ
னன்றி, அன்னியன் ஷட ராஸ்திர பண்டித னாயினும்
முகதி பெறமாட்டான திட ஸ்வராட்கியமின்றிப் பவ
சாகரத்தைக் கடந்து மோக்ஷதீர்டு சார யததனிக்கும்
முமுக்ஷுஷின் கமுததை அசையாகின்ற புதலையானது
பிடித்து அதி வேகமா பிழுததப்போய க்ஷணத்தில் அச
சமுசார சமுததி மததியி லமிழுத்தி க்ருமாதலால், எநத
முமுக்ஷு விஷயாசை யென்னும் புதலையை திடஹ்ராக
மென்னும் வானினால் கொல்வனா' அவனை பவககடலின்
முகதி தீர்த்தைத் தடையாதுமன்றி யடைவன். நல்ல
புத்தியிலலாதவனாய் மாறி மாறித் தோன்றும் விஷய மார்க்
கத்தில் பிரவேசிப்பாவன், மேனமேலும் துக்க மனுபவித்
துக்கெட்டேபோவன். சுபுத்தியுள்ளவன் நன் யுக்தியால்
குருபதேசமார்க்கமே சென்று நற்கதியே பெறுவன்.
இது சததியம். ஆதலின் உனக்கு மோக்ஷமுற விருப்பமி
ருக்கும்பகூததில் விஷயங்களை விஷமபோலுமதிதூரத்தில்
தள்ளிவிட்டு, சந்தோஷம், தயை, க்ஷமை, ஆர்ஜவம் (ருஜு
மார்க்கம்), சாந்தி, தாந்தி முதலாய ஸத்குணங்களை அமி
ருதம் போலெப்போதுங் கைக்கொண்டு தேகாபிழானத

தால் செய்யும் சகல காரியங்களையும் விட்டு அவித்தை யால் செய்யப்பட்ட பந்தமோகஷ (நீக்க)த்திற்கே சர்வ காலமும் எத்தனஞ் செய், இத்தேகமோ பரார்த்தமாய் (மண், தீ, மிருக, பஷுயாதிகட்கிரையாய்) இருக்கின்றது. எவன் தன்னை மறந்து தேகத்தைத் தானாக வபிமா னித்துப் போஷிக்க எண்ணுகிறானோ? அவன் ஆத்ம ஹர் தா ஆகிறான். சரீரபோஷணையில் புத்தியுள்ளவனாய் எவன் ஆத்மாவை அறிய இச்சிக்கின்றானோ? அவன் முதலையைக் கட்டை யெனப்படித்து அதனால் நதி தாண்டச் செல்பவ னாவன். தேகாதிகளிலுள்ள மோகமே முமுகஷுவுக் குப் பெரியமிருந் பு வாகும். எவனிந்த மோகத்தை வென்றானோ? அவனை மோகப்பதம் பெறுவானாதலால் எதனை வென்று முனீசுவரர்கள் அவ்விஷ்ணுவின் பரம பத (வியாபகப் பிரஹ்மபத) மடைந்தார்களோ? தேக, தார சுதாதிகளிலுள்ள அப்மோகத்தை ஜெயித்து நீயு மந்த மோகப்பதம் பெறுவாயாக. தோல், மாமிசம், நர ம்பு, மேதஸ், மஜ்ஜை, அஸ்திகளோடுங்கூடியதாய், மூத் திர, புரீஷ (மல)ங்களால் பூர்ணமாயுள்ள இந்தத்தேகமா னது மிகவும் நிந்திக்கத்தக்கதாம். பூர்வ ஜன்மார்தர கர் மானுசாரமாய், பஞ்சிகிருத ஸ்தூல பஞ்சமகாபூதங்களா லுத்பன்னமான இந்த ஸ்தூல தேகம், கிரகஸ்தனுக்கு கிரகம்போல விஷய போகங்களை ஆத்மா இருந்தனுப விக்க ஓர் போகாலயமாகும். இதனவஸ்தை ஜாக் கிரம் எனப்படும். மாலை சந்தன ஸ்திரீயாதிநானா விசித்திரரூப ஸ்தூல, போக்கிய பதார்த்தங்களை பாகியேந்திரியங்களால் ஆத்மா தானே இத்தேகத்துடன் அத்தியாசத்தால் கூடி யனுபவிக்குங் காலம் ஜாகரம் எனப்படுதலால் இவ்வவஸ்தையிலேயே ஸ்தூல தேக மறியக் கூடியதாம் இதனாகிர யத்தாலேயே புருஷனுக்குப் பாஹ்ய சமுசாரமனைத்தும் வந்ததென்றறி. உத்பவம், பெருததல், ஜரை, மரணமாதி யித்தேகத்தின் தர்மங்களாம். சைசவம், கௌமாரம்

யௌவனம், வார்த்தக்கிய மிவை இதன் அவஸ்தாபேதங்களாம். வர்ண ஆசிரமமாதி நியமமாகும். மானம், அவமானாதி யிதன் விசேஷங்களாகும். இஸ்தூலமோ ரோகங்களனைத்திற்கும் ஆஸ்பத(இருப்பிட)மாயிருக்கின்றது.

சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, ஜிஹ்வை, கிராணம் இவைகள் சபதாதி பஞ்சவிஷயங்களை யறிவதால், ஞானேந்திரியங்களாகும். வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் இவை வாசனாதிக்கிரியைகள் செய்வதால் கர்மேந்திரியங்களாகும். அநாதக் கரணம் ஒன்றே ஸங்கல்பவிகற்பாதி விருத்தி, வஸ்து நிச்சய விருத்தி, அபிமான விருத்தி, பதார்த்தானு சந்தான விருத்தி என்னும் தன் விருத்தி பேதத்தால் கிரமமாய் மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என நான்கு பிரகாரமாகும். ஸ்வர்ணம ஜலம் முதலியன விருத்திபேதத்தால் நானாபரமாவது பேரால் பிராணன் ஒன்றே தன்விருத்தி பேதத்தில் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்று ஐந்துவித மாயிருக்கும். ஆகாசாதி பூதபஞ்சகம், சுரோத்திராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், வாக்காதி கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், மனாதி அந்தக்கரணசதுஷ்டயம், அவிததை, காமம், கர்மம் இவ் வெட்டடையும் புரியஷ்டகர் என்றும் சூக்ஷ்ம தேக மென்றும் கூறுவர் அபஞ்சீகிருதபஞ்ச சூக்ஷ்ம பூதங்களாலான தாய், வாசனையோடுகூடிக் கர்ம பலமான போகங்களை ஆத்மா அனுபவித்தற்கு சாதனமாயிருக்கும் இந்தலிங்க தேகமானது, அஞ்ஞானததாலுண்டான அநாதியுபாதி யாயிருக்கிறது. இதன் அவஸ்தை ஸ்வப்னமாம் இவ்வவஸ்தையில் மனமானது நானாவித ஜாக்கிரத் வாசனையால்தான் றானே கர்த்திரு முதலிய பாவங்களை யடைந்து விளங்கும். அப்பொழுது ஸ்வயமே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, மன மாத்திரத்தை யுபாதியாயடைந்து அதனால் செய்யப்படும் கர்மங்களில் பற்றின்றி அவை கட்கெல்லாம். சாக்ஷிமாத்திரமாயிருக்கும் வாச்சி முதலியன தஞ்சனது

மகாமகோபாத்யாயி, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலை.

அடையாறு, சென்னை 90

தொழிலுக்குக் கரணமாதல் போல. ஞான ரூப ஆத்மாவின் ஸர்வ விபாபாரங்கட்கு மிகுத லிங்கதேகம் கரணமாயிருக்கிறது. அக்கரணமும் ஆத்மஸந்நிதிமாத்ரத்தாலேயே சர்வ கர்மங்களும் செய்வதால் அவ்வாத்மா எப்போதும் விகாரமின்றி யசங்கமாகவே யிருக்கும். அக்ஷுவின் குணதோஷவசத்தாலுண்டாகுப அநாத, மந்த, படுததுவங்கள் (குருடு, மந்ததிருஷ்டி, நல்லதிருஷ்டி), அங்குணமே பதிர, மூகதவங்கள் (செவிட்டு, ஊமைததன்மைகள்) முதலியன நேத்ர கரோத்திராதி இந்திரிய தர்மங்களையன்றி சுத்தமாயுள்ள ஆத்மாவின் தாமங்களாகா. உசவாச, நிகவாசங்கள் (மேல் சீழ் போக்கு வாததாயுள்ள உவாசம்), கொட்டாவி, தும்மலாதி பிராணாதிகளின் தர்மங்களாகும். பசி, தாகம், பிராணன் ஒன்றன் தர்பமாகும். அந்தக்கரணமொன்றே சிதாபாசப் பிரகாசத்தோடு சக்ஷுவாதி இந்திரியங்களில் பொருந்திடமாக நான் என்றபிரமானிக்கும் அதுவே அகங்காரமாம். அவவகங்காரமே கர்த்தா, போக்தா அபிமானியாய் சதவாதி முக்குணவசத்தால் வரும் அவஸ்தாத்திரயதவையு மனுபவித்து, அனுகூலவிஷயங்களில் சுகதவையும, பிரதிகூல விஷயங்களில் துக்கத்தையு மடையாநிற்கும். அதனால் உருதுகங்கள் அகங்கார தர்மமன்றி ஸதானந்த ஆத்மாவின் தன்று விஷயங்களனைத்தும் ஆத்மாவின் பொருட்டுப் பிரியமாய்த்தே தானுவதல்லாமல் சுயமே யுள்ளவாறு பிரியமாகா. உண்மையில் ஆத்மாவே யாவர்க்கும் அத்தியந்தம பிரியமாயிருப்பதால் அவ்வாத்மா ஸதானந்த சொரூபமாம். அதற்கு துக்கம் ஒருசிறிது மில்லை. இந்நிர் விஷய ஆத்மானந்தம் சுழுப்தியில் அனைவர்க்கு மனுபவம். இதில், சுருதி, பிரத்தியக்ஷம், ஐதீகம், அனுமானம் இவை பிரமாணங்களாம்.

அவ்வியக்தம், அவித்தை, மாயை முதலிய நாமங்களுற்றதாய், திரிகுணதமிகை (முக்குண ரூபி) யாய், புத்திமான்களால் தன் காரியங்கொண் டனுமானிக்கப்பட்ட

தாய், ஸர்வ திருசியங்கட்கும் மேலானதாய், ஜகமெல்லா முண்டாகருவதாய், ஸத்து, அசத்து, சதசத்து, பின்னம், அபின்னம், பின்னாபின்னம், சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவ நிரவயவம் என்னும் நவபிரகாரமு மல்லாமல் அநிவசனீப (இன்னதென் ஷணரக்கூடாத) சொரூபமாய், அனூதியாய், ரஜ்ஜு நானத்தால் ஸர்ப்பப் பிராந்தி நசிப்பது போல சுத்தாத்வைத பிரஹ்ம ஞானத்தால் நசிப்பதாய், மகா அற்புதமாயுள்ள ஸ்ரீ பரமேசுவர (பிரஹ்ம) சக்தியுள்ளது. யாவரு மறிவதாயுள்ள தங்காரியத்தால் பிரஸித்தமான அசசக்தியின் (1) சத்வம், (2) ரஜஸ், (3) தமஸ் என்னும் திரிகுணங்களில், (2) ரஜோகுண சக்தியானது விசேஷப் சக்தியெனப்பட்டுச் ச்வப் பிரவீர்த்திகட்கு மோதுவா யிருக்கும். இதனாலேயே ராகாதி, துக்காதி களான மரீனா விகாரங்களெல்லா முண்டாகின்றன. காமம், குரோதம், லோபம், டம்பம், அசூயை, அகங்காரம், ஈர்ஷ்ட, மசசரம் முதலான மன விகாரங்களிதன் தர்மங்களாம். இவ்விசேஷப் சக்தி புருஷர்க்குப் பிரவீர்த்தி யுண்டாகுந் தோஷத்தால் பந்த ஏதுவா யிருக்கிறது. (3) தமோகுண சக்தியானது ஆவரண சக்தி யென்னப்படும். இதனாலேயே வஸ்து அந்நிய தாவா (வேறு)ய் விளங்குகின்றது. விசேஷப் சக்தியைப் பொருந்தின காரணத்தால் இவ்வே, புருஷனது சம்சாரத்திற் காதி காரணமாம். இவ்வாவரண சக்தியா லாவிருதனான (மூடப்பட்ட) வன். பிராக்ர னாயினும், பண்டித னாயினும், சதுர னாயினும் சூக்டமார்த்த மறிந்தவ னாயினும், ஸர்வவல்லப னாயினும், குரு முதலானோர் ஆத்ம தத்துவத்தை நன்றாய் வெகு விதமாய் போதித்தாலும் அம்மறைப் பாலதனை யறியாதவனாய், அக்ஞானப் பிராந்தியா லாரோபிதமான வஸ்துக்களை நல்லதா யெண்ணி அவற்றையே யடைகின்றான். மகா சாமர்த்திய முள்ளதாய், எவரானும் நீக்கற் கரியதா யிருக்கும் இத்தமே

குண ஆவரண சக்தியுடன் கூடியவனை, அபாவனை (ஏதுமறியாமை), அசம்பாவனை (சொல்லினு மறியாதிருத்தல்), சம்சயபாவனை (சந்தேகம்), விபரீத பாவனை (மாறாகவறிதல்) என்னு மிவை விட்டு நீங்குகிறதில்லை. அவனை விசேஷ சக்தியு மெப்போது மிழுத்தலைத் துவைக்கின்றது. அஞ்ஞானம், ஆலஸ்யம், ஜடத்துவம், நித்திரை, பிரமாதம் (செய்வன தவிர்தல்), மூடத்துவம், இவை தமோகுண விகாரங்களாம். இவற்றை யடைந்தவன் ஒன்றுங் கிஞ்சிதது மறியாதவனாய், நித்திரை புரிபவன் போலும், ஸ்தம்பப்போலும் மூடமா யிருக்கிறான். இனி (1) சத்துவ குணமானது ஜலம்போ லதிக பரிசுத்த மாயினும் ரஜ, தமோகுணங்களைச் சேர்ந்ததால், 1. மலினமாகி பந்த ஹேதுவாம். ஆதலா, இதில் பிரதி பிம்பித்து ஜகமனைத்தும் ஆரியன்போலப் பிரகாசிப்பிக்கும், அமானித்வ (மானமின்மை) முதலியன, யம, நியமாத், சிரத்தை, பக்தி, முமுகூஷத்வம், தெய்வ சர்ப்பக்தி, அசத்துக்களினீக்கம், இவை புருஷ யத்தனத்தால் பூர்வம்போல் ரஜ, தம மதிகமின்றிய, 2. மிசிர சத்துவத்தின் தர்மங்க ளாம். 3. விசுத்த சத்துவத்தின் மிகுந்த தெளிவினால், ஸ்வாத்மானுபூதி, பாரம சாந்தி, நித்ய திருப்தி, அதிக சந்தோஷம், சதா ஆனந்தமடைதற் கேதுவான பிரஹ்ம நிஷ்டை யிவை லிப்தியாகும். திரிகுணங்களோடுங் கூடியன இந்த அவ்வியக்க சக்தியே ஆத்மாவின் காரண தேகமாம். சர்வ இந்திரிய, மன விருத்திகள் லீனமான சுழுப்தியே இத னவஸ்தையாம். இவ்வவஸ்தையில் 'ஒன்றுமறியாது சுகமாய்த் தூங்கினோம்' என்னும் உலகானு பவத்தால் எல்லாவித ஞானமும் சாந்தமாகி, மனம் காரணத்மகமா யிருந்தே பிரஹ்மானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது. தேகம், இந்திரியம், மனம், அகங்கார மாத்ர விகார மனைத்தும், விஷய, சுகாதிகளும், ஆகாசாதி பூதங்களும், மறும். அவ்யக்த பரியந்த ஜகமனைத்துமான இதுவே

அனாத்மாவாம். மாயை, அதன் காரியமான மஹ தத்துவம் முதல் தேக முடிவாகவுள்ள இவ்வனாத்மா, கானல் ஜலம்போல அசத்தாகும் என நீ யறிவாயாக.

சிஷ்யனே ! எதனை யறிந்து புருஷன் சம்சார பந்தத் தினின்று விடுபட்டுக் கைவல்யத்தை யடைகின்றானோ? அந்தப் பரம ஆத்ம சொரூபத்தை யினி யுனக்குச் சொல்லுகிறேன். 'அஹம், அஹம்' (நான், நான்) என்று சுய மாய்த் தோற்று மனுபவததால் லக்ஷிதமான (குறிக்கப் பட்ட) அர்த்த சொரூபமாய், அவஸ்தாத்திரய சாஷி யாய், பஞ்ச கோச விலக்ஷணமாய், ஜாக்கிர, சொப்பனங் களில் மனவிருத்தியின் பாவத்தையும், சுழுப்தியில் அதன் அபாவத்தையும், அறிவதாயுள்ள அஹம் பதார்த்த ('நான்' எனும் சொற்பொருள்) சொரூபமே ஆத்மாவாம். எது ஸர்வத்தையும் சுயமே பார்க்கின்றதோ? அச்சர்வ மும் எதனைச் சிறிதும் பார்க்கிறதில்லையோ? எது புத்தி யாதிகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ? எதனை யவை பிரகாசிக்கச் செய்கிறதில்லையோ? எதனால் இஜ்ஜகமானது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ? எதனை யிஜ்ஜகம் சிறிதும் வியாபிக்க வில்லையோ? யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் ஜட மான விச்சகலமும் விளங்குகின்றனவோ? எதனது ஸந் நிதி மாத்திரத்தால் தேக, இந்திரிய, மன, புத்திகள் பிரே ரேபிக்க (ஏவ)ப்பட்டவை போலத் தத்தங் காரியங்களில் பிரவேசிக்கின்றனவோ? நித்திய ஞான சொரூபமான எதனால் அகங்காராதி தேகாந்தமா யுள்ளவையும், விஷ யங்களும், சுகாதிகளும் கடத்தைப்போலத் திருசியமா யறியப்படுகின்றனவோ? எதனால் உயிரும், வாக்கும், மற் றவையும் சரிக் (அசை) கின்றனவோ? அந்த அந்த ராத்மா புராண புருஷனாய், நிரந்தரமாய், அகண்ட, பரி பூர்ணமாய், ஆனந்த சொரூபமாய், ஏகமாய், ஸத்ரூப மாய், பிரதி தேகத்திலும் சாஷி (ஞான) மாத்திரமாய் இருக்கிறது. இத்தேகத்தின்கண், ஹிருதய 'குகையில்

அவ்வியாகிருத (சூக்ஷ்ம, வியாபகத்வத்தால் வெளிப்பட்டுத் தோற்றாத) ஆகாசத்தைப் போலப் பிரகாசிக்கின்ற பரிசுத்த ஆத்மாவானது ஆகாசத்தில் சூரியனைப்போலத் தன் தேஜஸால் இவ்வுலகைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. மன, அகங்காரங்களின் விகாரங்களையும், தேக, இந்திரியப் பிராணிகளின் செயல்களையு மறிவதாய், தப்தாயபபிண்டத்தில் அக்கினிபோலவைகளில் அனுஸ்யூதமாய் மிருப்பினும் இது ஒன்றைச் செய்கிறது மிலலை. ஒரு விகார மடைகிறது மிலலை. இவ்வாதமா ஜநியாது, மநியாது, பெருக்காது, இளைக்காது. வேறு விகாரங்களு முறாது. கடம் நசிககினும நசியாத கடாகாசம்போல இத்தேகம மரிக்கினும் மரண முறாத நித்திய ஸ்வரூபமாம். பிரகிருதி (காரண மாயை), விகிருதி (அதன் காரியங்)கட்கு விலக்ஷணமாய், சுத்த ஞான சொரூபமாய், சுத்து, அசத்துக்களைப் பிரகாசிப்பிதது நிர்விசேஷமாய், ஜாக்கிராதி அவஸ்தைகளில் புத்திகளுக்கு சாக்ஷியாய் இருந்து 'அஹம், அஹம்' எனவே நித்யாபரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிக்கு மப் பரமாதமாவை ஏகாக்கிரசித்தத்தால் 'இந்த நான் பிரஹ்மம்' என்று அனுபவமாயறி. இங்ஙனம் புத்திப் பிரஸாதத்தால் உன்னாதமாவை யுன்னிலேயே நீ யுணர்ந்த வதனால் ஜனன மரணத் தரங்கங்களுள்ள அபாரசம்சார சாகரத்தைக் கடந்து கிருதார்த்தனாய்ப் பிரஹ்மசொரூப மாத்திரமாய் மிருக்கக்கடவாய்.

அனாத்மாவில் (தானல்லாத் தேகாதிகளில்) அஹம் (நான் எனும்) புத்தியே சர்வானர்த்த ஹேதுவான பந்தமாம். இப்பந்தமானது புருஷனுக்கு ஜனன மரணங் கொடுக்குங் காரணமாய் அஞ்ஞானத்தால் வந்ததாம். இந்த அஞ்ஞானத்தால் அசத்தியமான இத்தேகாதிகளை சத்தியமாயெண்ணி யிதிலாத்ம புத்தி செய்து கோசகாரப் பூ (பட்டுப்பூச்சி) வாய்நூலால் தன்னைக்காத்துக்கீழ் பூண்டுபோல சப்தாதி விஷயங்களா விதனைப் போஷித்து

நாசமுறுகின்றனர். ஆவரணத்தால் மூடப் பட்டவர்க்
கெல்லாம் விவேகமின்மையின், ஸர்ப்பத்தில் ரஜ்ஜுபுத்தி
போல வஸ்து வல்லாததில் வஸ்து எனும் புத்தி தோற்
றல் சுபாவமாதலால், அகண்டமாய், நித்தியமாய், அத்
வைதமாய், தன் நிர்மலஞான தேஜஸால் சுயம் பிரகா
சித்துக் கொண்டிருக்கும் அனந்த வைபவமுள்ள ஆத்
மாவை சூரியனை ராகு மறைத்தல் போலவே தமோமய
மான இவ்வாவரணசக்தி மறைக்கவும், புருஷனானவன்
தன் சொருப ஞானத்தை மறந்து, மோகமாகிற முதலை
யால் விழுங்கப்பட்டவனாய், அமமோகத்தால் தானல்லாத
சரீரத்தைத்தானாக எண்ணிக் காமக குரோதாதிகளு
டன்கூடி புத்தி கெட்டு அபபுத்தியி னவஸ்தைகளைத் தை
யும் தன்னதாக அபிமானித்து அதனால் விஷய விஷம்
நிரம்பிய அபார சமசார சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தும்
எழுந்தும் ஓர்கதியின்றி பிரமிக்கும் படியாக ரஜோகுண
விசேஷ சக்தியானது மகத்தான துன்பஞ் செய்துவைக்
கின்றது. சூரியனது கிரணத்தாலுண்டான மேகபந்திகள்
அச்சூரியனை மறைத்துப்படர்ந்து விருத்தியாதல் போல,
ஆத்மாவில் அஞ்ஞானத்தா லுண்டான அகங்கார பந்த
மும் அவ்வாதமாவை மறைத்துத்தானும் விருத்தியாகின்
றது. மழைக்காலத்தில் மேகங்களால் சூரியன் மறைபட்ட
தினத்தில் பனியும், குளிக்காற்று மதிகமாய் ஜனங்கட்குத்
துக்கந்தருவதுபோல, தமோகுண ஆவரணசக்தி ஆத்மா
வை மறைக்கும்போது, ரஜோகுண விசேஷசக்தியானது
அவ்வஞ்ஞானியை மோகத்தால்தானல்லாத தேகத்தைத்
தானாக மயங்கச்செய்து நானாவித் துக்கங்களால் மிகவுந்
துன்புறச் செய்வதால் இவ்விரண்டு சக்திகளாலுமே புரு
ஷனுக்குப் பந்தம் வந்தடைந்ததாகும். இச்சம்சாரவீரு
ஷத்திற்குத் தமஸே (ஆவரணமே) பீஜம்; தேகாத்மபுத்
தியே, அங்குரம்; ராகமே, தளிர்; கர்மமே, ஜலம்; தேகமே,
அடிக்கட்டை; உயிர்களே, சாண்கள்; இந்திரியங்களே

பவற்றின் துனிகள்; விஷயங்களே, புஷ்பங்கள்; நானாகர்மத் தாலுண்டான நானாவித துக்கமே, பழம்; அம்மரத்தி லுள்ள ஜீவனே இதனை பகஷிக்கும் பகஷியுமாகும். அஞ்ஞானத்தாலுண்டாய் ஜீவர்க்கு ஜன்ம, மரண, ஜரா துக்காதிகளை மேன்மேலுண்டாக்குவ தாயுள்ள இந்த அனாதம் சம்சார பந்தமானது, உற்பத்தியின்றிய அனாதி யே ஆயினும், சுருதியைப் பிரமாணமென நம்பி, அதனாற் கூறப்படும் ஸ்வதர்மங்களை நிஷ்காமமா யனுஷ்டிக்குமத னால் உண்டாகு மந்தக் கரணசத்தியோடு நிரந்தரம் செய்யும் தியானத்தால் மாலின்யமின்றித் தீட்டப்பட்ட ஆத்மாபரோக்ஷஞான மென்னும் வாளினால் சமூலமாய் நாசத்தையடையும். அதன்றிமற்ற அஸ்திர, சஸ்திரங்க ளாலும், வாயு, அக்கினிகளாலும் அதனை சேதிக்க சக்கி யமாகாது.

ஆத்மா, தன்னஞ்ஞான சக்தியின் காரியமான அன்ன மயாதி பஞ்ச கோசங்களால் மூடப்பட்டு, பாசிப் பட லத்தால் மூடப்பட்ட வாபிஜலம்போல சுத்தமாயத் தோற் றவில்லை. ஜலத்தினின்றும் அப்பாசிக் கொத்தினைத் தள் ளும்போது பரிசுத்தமாய், தாக, தாபங்களை நீக்கிப் புரு ஷனுக்குப் பரம செளக்கிய முண்டாக்கும் அந்த ஜலம் போல, சூக்ஷ்ம புத்தியால் ஆத்மாவின்னறும் திருசியப் பஞ்ச கோசங்களை நேதி, நேதி (இதல்ல) எனவே பிரித் துத்தள்ளும் அபவாதத்தால் முஞ்சம் புல்லின் மத்தியில் இஷ்டை (தண்டு) போல அந்தத் தேகாதி திரிசியவர்க்கங் கட்டு விலக்ஷணமாய், பிரத்தியக்கா (ஆந்தரமா)ய், பரி சுத்தமாய், ஏகரஸமாய், அசங்கமாய், அக்கிரியமாய், சதானந்த சொரூபமாய், சுயம் பிரகாசித்துக் கொண் டிருக்கும் ஆத்மாவை யறிந்து, பின் ரஜ்ஜுவில் கற்பித சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவே யாதல்போல ஆத்மாவில் கற்பிதமான அத்திரிசிய வர்க்கங்களும் ஆத்மாவே யெனப் பிரவிலா

பித்து ஆத்மா மாத்திரமாய் எவனிருக்கின்றானே? அவனே முக்தனும். ஆதலால் விவேகி, தன் பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஆத்மானாதம் விவேசனமே செய்யவேண்டும். அதனால் சச்சிதானந்த சொருபமான தன்னை யறிந்து ஆனந்த மடைகின்றான். அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்னும் பஞ்ச கோசங்களுள் .—

அன்னததா லுண்டாய், அன்ன முண்பதால் விருத்தியாய், அன்னமின்றேல் நாசமுறு மிந்த ஸ்தூல தேகமே அன்னமய கோசம். தோல், ரக்தம், மாமிசம், மேதஸ், அஸ்தி, மலம், மூத்திரம் இவைகள் கூடி மிகவும் அசங்கியமாய், முன்னும் பின்னுமின்றி மத்தியத்தில் 'மாத்திரந்தோன்றி, க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் விகாரமுற்று, ஓர் நியமமு மில்லாமல் கடம்போல திருசியமாய், ஜட்மாய், நானாவாய், நியம்மமாய் (ஏவப்பட்டதாய்) இருக்கும் தேகமானது, சுபாவத்திலேயே இதற்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய், அங்கங்கள் (பாணி, பாதாதி) நசிக்கினும் அவ்வச்சக்திகள் நாசமாகாது ஜீவித்திருப்பதுபோல அஸ்த, பாதாதி அவயவாகாரமான சரீரம் நசிக்கினும் நாசமுறாத நித்தியமாய், பரிசுத்தமாய், தேகம், ஷட்பாவ விகாரங்களான அதன் தர்மம், கர்மம், அவஸ்தை யிவற்றை சாக்ஷி மாத்ரமாயிருந்து சுய மறிந்துக்கொண்டு நியாமகமா (ஏவுகிறதா) யிருக்கும் ஆதமா வாதல் எங்ஙனம்? ஒருபோது மாத்மா வாகமாட்டாது. ஜடனாயுள்ள மூடன துவக்கு, மாமச, அஸ்தி, மல, மூத்திர ராசியான தேகமே அகமென நினைப்பன். சிறிது விவேகமுள்ள கர்மஞானி, தேகம், ஜீவன் இரண்டையுங் கூட்டி நான் என் றெண்ணுவன். விசார சீலனாய், திருடமான விவேக ஞானமுள்ள மகாத்மாவோ? இத்தேக விலக்ஷணமாய்த் தன் மயமாகவே யிருக்கும் பரமார்த்த பிரஹ்ம சொரூபமாகவே

தன்னை யெப்போது மறிவான். தேகாத்ம புத்தியே மனுஷ்யர்க்கு ஜன்மாதி துக்கபீஜ மாதலால், உன் சாயா சரீரம், பிரதி பிம்ப தேகம், மனோராஜ்ய வுடல், சொப் பன வுடம்பு இவைகளில் ஆத்ம புத்தி வைக்காததுபோல தோல், மாமிச, எலும்பாதி விகாரமான இஸ்தூல தேகத் திலும் ஆத்ம புத்தி சிறிதும் வையாது பிரயத்தந்தால் அதனை நீக்கி, சர்வாத்மக, சச்சிதானந்தகன, நிர்விகற்பப் பிரஹ்மத்தில் ஆத்ம புத்தி வைத்ததால் மனதை நாசஞ் செய்து, பரம சார்தி பெறுவாயாக. பின்னை யுனக்குப் பவமே யில்லை. வேதாந்தார்த்தங்களை நன்றா யறிந்த வித்வானாயினும் பிரமையினால் அசத்தான தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை எதுவரை விடமாட்டானோ? அது பரி யந்த மவனுக்கு மோகமும் என்னும் வார்த்தையுங் கூடி யில்லை.

கர்மேந்திரியங்களைந் துடன் பிராணன் சேர்ந்துபிரா ணமய கோசமாம். முற்கூறிய அன்னமய கோசமானது இப்பிராணமயத்தால் பூர்ணமாய் (நிரம்பி)த் தன்கிரியை களில் பிரவீர்த்திக்கின்றது. வாயுவின் விகாரமாய் அத னைப்போலவே யுள் வெளியில் போக்குவரத்துள்ளதாய், இஷ்டம், அநிஷ்டம், அந்நியம், தனது என்றொன்றுங் கிஞ்சித்து மறியாது பரதந்திரமாயிருத்தலின் இப்பிரா ணமய கோசமும் ஆத்மா வாகமாட்டாது.

ஞானேந்திரியங்களைந் துடன் கூடின மனமே மனோ மயகோசமாகும். இது, என்னது, யான் என்று வஸ்து விகற்ப காரணமாய், நானாவிருத்திபேதங்களோடுங் கூடி மகா பலமுள்ளதாய் முற்கூறிய பிராணமய கோசத்தால் சூரிக்கப்பட்டு அதனை முற்றும் பரவியிருக்கும். பஞ்சேந் திரியங்களென்னும் பஞ்சஹோதாசு (ஹோமம் செய் வோர்)களாலே, சப்தாதிவிஷயங்களாகிற நெய்யினாலும், வாசனைகளாகிற சமித்துக்களினாலும் வளர்க்கப்பட்டுமிக

வும் ஜ்வலிக்கின்ற மனோமய அக்கினியானது இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாமுந் தஹிகின்றது (தாபமுண்டாக்குகிறது). மனத்தையன்றிவேறு அவித்தையில்லை. அதுவே பவபந்த ஏதுவான அவித்தையாம். அம்மனம் பெருத்தால் அனைத்தும் விருத்தியாய், அது நசிக்கிலனைத்தும் நாசமுறுகின்றது. முன் யாதொரு வஸ்துக்களாயினியஸ்வபனாவஸ்தையில் மனமே தனசாமர்த்தியத்தால்போக்தா முகலாயத் தோற்றப்பட்ட ஸ்வபன ஜகமனைத்தையும் எங்ஙனமுண்டாக்குகின்றதோ? அங்ஙனமே இந்த ஜாக்கிரத்திலும் மனதாலுண்டாய்க் காணப்பட்ட இவையாவும் அம்மனோவிலாசமேயாம். சுழப்பதியில் மனம் லீனமாகுங்கால் ஒன்றுந் தோற்றாதது யாவர்க்கு மனுபவமாமாதலால், புருஷனுக்கிச சம்சார பந்தமானது மனக்கல்பிதமேயன்றி யுண்மையில் பவபந்தமேயில்லை. வாயுதானே ஆகாசத்தில் மேகங்களைச் சேர்த்துப்பின் விலக்கிவிடுதல் போலும், மனுஷ்யன் கரிற்றால் பசுவைக்கட்டிப் பின்னவிழ்த்து விடுதல் போலும், மனந்தானே முக்குணங்களில் ரஜ, தமகுணங்களைச் சேர்ந்ததால் மலினமாகி, தேகாதி ஸர்வ விஷயங்களிலும் புருஷனுக்கு ராகமு (ஆசையு) ண்டாக்கி பந்தத்தையும், ரஜ, தமமின்றிய சுத்தஸத்வத்தை யனுசரித்ததால் வந்த அவ்விஷயங்களை விஷம்போலகற்றும் வீராகததாலும், விவேகத்தாலும் நிர்மலமாய் மோகஷத்தையுந்தருங் காரணமாயிருத்தலால் புத்திமானான முமுகுஷு அவ்விவேக வைராககிய பிரண்டையும் மூன்மம் திடமாயடையவேண்டும். மனம் என்னும் நாமமுள்ள மகா வியாக்ரமொன்று (ஓர்புலி), விஷயமாகின்ற மகாரணயப் பிரதேசத்தில் எப்போதும் சஞ்சரிக்கின்றதால் சாதுக்களாயுள்ள முமுகுஷுக்கள் அம்மார்க்கமாய்ப் போகவே வேண்டாம். ஜீவனுக்கு ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம விஷயங்களனைத்தையும், சரீர, வர்ண ஆசிரம, ஜாதிபேதங்களையும், குணம், கிரியை, ஏது, பலன் இவைகளையும் மனமே யெப்போதுந் தோற்றிவைக்கின்றது. இவ்வற்ப

மனமானது அசங்கசத்ரூப வஸ்துவை மோகிப்பித்து
தேக, இந்திரியப் பிராண குணங்களால் பரதிப்பித்து,
தன்னுற்செய்யப்பட்ட சர்மபல போகத்தில் நான், எனது
எனவே சர்வதா பிரமிக்கச் செய்கிறது. அத்தியாச
தோஷத்தால் மனமே புருஷனுக் கிப்பொய்யான சம்சார
பந்தத்தைக் கற்பிக்கின்றது. ராஜஸ, தாமஸகுண
தோஷங்களுடன் கூடிய அவிவேகிகட் கிதுவே ஜனன
மாத்ரி துக்கங்கொடுக்குமமூலகாரணமாம். வாயுவாஸ்தேக
மண்டலம் சுழலவது போல மனதால் இந்த ஜக மனைத்
தும் பிரமைகொண்டு கற்றுக்கொள்ளுதலல்லவா ! இதனாலேயே
தத்துவவித்துக்களான பண்டிதர்கள் மனத்தையே அவித்
தையென்பர். ஆகையால் முடிசூதுவானவன் தன்பிரயத்
தனத்தால் இமமனதைதா சோதிக்கவேண்டும். இது சோ
தனை செய்யப்பட்டு கத்தமாருமபோது மோக்ஷமானது
கரதலக்கனி போலாம். மோக்ஷ பாத்நிரததிலுள்ள
ஆசையால் இதர விஷயாசையை நிர்மூலமாக்கி சர்வகரு
மங்கனையுந் துறந்து சிரத்தையாடு நிரந்தரம் சிரவணதி
நிஷ்டையுள்ளவனை பனத்தின் சஞ்சல கபாவததை நிவி
ருத்திப்பன். அதியந்தமுள்ளதாய், பண்ணியாய், துக்காத்
மகமாய், திருசிய விஷயமாயிருத்தலின் இமமனோமயகோ
சமும் திருஷ்டாவாய், பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடிய புத்தியானது
விஞ்ஞானமயகோசமாகும். இதுபுருஷனுக்கு சமசாரகார
ணமாய் பிரகிருதி விகாரமாய் அனாதியாய், சித்திரதி பிம்
பத்தைச் சார்ந்து சகல விவகாரங்களையும் நிர்வகிக்கும்
அகங்காரசபாவான ஜீவரூபமாய், விருத்தியோடு கூடிய
கர்த்தாவாய், ஞானக்கிரியைகளுள்ளதாய், சர்வதாதே
கேந்திரியாதிகளை நானென்றும், அவற்றின் ஆசிரம, தர்ம,
கர்ம, குணங்களை என்னென்றும் மிகவும் அபிமானித்
துப் பூர்வவாசனைக்குத் தக்கபடி புண்ய பாபகர்மங்களைச்
செய்து, அக்கர்மானுசாரமாய் ஊர்த்துவ, அதோலோ

கங்களிற் போவதும் வருவதுமாயலைந்து திரிந்து, நானா
 விசித்திரபோனிகளிற்கடி, ஜாக்ரா, ஸ்வாநாதி யவஸ்தைக
 ளுற்று, கக, துக்கங்களாகிற அக்கம்ம பல போகங்களை
 புறிக்கின்றது. இவ்விக்களான மயாதி கோரங்கட்குள்
 ஹிருநயத்தில் கூடஸ்தனும், சுயம், ஜோதியாய் ஸ்பிரித்து
 (விளங்கி)க் கொண்டிருக்கும் அத்தமா, தபாவமாகவே
 ஏக, சத்திய, சர்வாதிக, பரிபூர்ண, நிர்விகார பரமாத்
 மாவாயிருந்தும், நன் சந்திதான நாமீப்ய விசேஷத்தால்
 மிகவும் பிரகாசித்து நெருங்கின உபாதி யாயிருக்கும் இவ்
 விக்களான மயகோச புக்தியின் அத்தியாசதாநாத்மியத்
 தால் (பொய்க்கட் குறவால்) மித்யா பரிசுரோதமடை
 ந்து 'அக்கோசமே நான்' என்று மண்ணின் வேருதக்
 குடத்தைக் காண்பது போலத் தன்னைத் தனக்கன்யமாக
 வும், கந்ததா, போக்தா வாதியாக அயங்கம முற்ற நிர்
 விகார அங்கினிபோல அனவுமதியின் தர்மங்களைத் தான
 டைநததாகவும் மதித்து பிரமைரினாஸாமரார்த்தையடை
 கின்றது." என்றரைத்த குருவை நோக்கி, "குருபுரத்தீ!
 பரமாத்மாவுக்குப் பிராந்திய லேனும், மற்ற எதனாலே
 னும், அனாதி ஜீவ பாவம 'தோன்றிற்றெனின்' அவ்வுனாதி
 யுபாதிக்கு அந்தடி மில்லையாருமீ. இன்றெனின் 'ஜீவ
 பாவமும் நித்தியமாய், சாரார பந்தமும் நங்காதே?
 அங்குனமாயி னிதன் மோகபுபுற லெங்குனம்' இதனை
 யருள் செய்ய 'வெணமீம்.' எனக் கட்ட சிஷ்யனைப் பார்
 த்து, "விதவா லுன சிஷ்ய! நன்னாய்க் கீகட்டனை. யான்
 கூறு முத்தரிததை சாவநானமார்க கேள். பிராந்தி
 மோகத்தால் கலபிதமான வஸ்து களை யெல்லாம் பிரமா
 ணத்தால் நன்னுந விசாரிக்குங்கால், ரஜ்ஜுவில் பிராந்தி
 காலத்தில் தோன்றி, யப்பிராந்தி நாசத்தில நாசமுறும்
 சர்ப்பாதிகள்போல, பிராந்தியுள்ளவரை தோற்று மவை,
 'யப்பிராந்தி நீங்கவே யதார்த்த வஸ்து வாகாது அசத்
 தாய் நசித்தலால், அசங்க, நிஷ்கிரிய, நிர்க்குண, நிர்விகார,
 நிராகார, சச்சிதானந்த, பிரத்தியக், ஸாக்ஷி சொரூப

மாய், ஆகாசத்தில் நீலாதிபோலப் பிரமையாலன்றியொரு வஸ்து சம்பந்தமு முறாத ஆத்மாவுக்குப் பிராந்தி ஞானத் தால் வந்த புத்தியாகிற அனாதி மித்யா வுபாதியின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் கானல் ஜலம்போற் கற் பிதமான அசத்ய ஜீவ பாவமும், அனாதியே யாமினும், வஸ்து வாகாமையின், ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தால், அழு க்கு ஜலத்தி னழுங்கை நீக்கவே நிர்மலமாய்த் தோன்றும் ஜலம்போல, ஆத்மாவினின்றும் அனாதியவிய்தைய, அதன் காரியமான அஹங்காராதி யசத்தான உபாதிகளை நேதி செய்து நீக்குமபோது நிர்மலமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும் நுருதி சம்மதமான பிரஹ்மாத்மைக்கிய சத்திய ஞானத் தா லபபிராந்தி நகிககவே அனாதி பிராகபாவம் அந்த முறல்பிராலும், ஜாக்ரத்தில் சொப்பனப் பிராந்தி நஷ்ட மாதல் பிபாலவும், சமூலமாக (அனாதிய வித்தையாதி யுபாதிகளோடு) நாசத்தை யடையும். ஆத்மானாத்ம விவேகத்தா லுண்டான சத்திய ஞானத்தாலன்றி மற்ற வையால் அசத்திய ஜீவ பாவ பந்த மோகடி முண்டாகாத தால் நீயும் விவேகித்து அகங்காராதி யசத்துக்களை யகற் றுவாயாக. இந்த விசுஞான மயகோசமும், விகாரியாய், ஜடமாய், பரிசுகின்னமாய், திருசியமாய், வியரிசாரியாய் (ஒரு படித்தாபிராததாய்) இருத்தவின் கிரேஷ்டமான ஆத்மாவாக மாட்டாது. அரித்தியம் நித்தியமாகுமா?

பிரஹ்மானந்தப் பிரதி பிம்பத்துடன் கூடின அவித் தா விருத்தியே ஆனந்த மயகோசம். ஜாக்ர, ஸ்வப்னங் களி லீஷ்ட முண்டாகும்போது தோன்றிப் பிரியம், மோதம், பிரமோதம் (விஷய தரிசன, லாப அனுபவத் தால் முறையே யுண்டாகும் சந்தோஷம்) என்னும் பேதத் தால் சகல ஜீவர்களாலும் ஸ்வல்பமா யனுபவிக்கப்பட்டு, சுழுப்தியில் பிரயத்தனமின்றியே ஆனந்த மயமா யனு தினம் சுகிப்பதால் விசேஷமா யனுபவிக்கப்படுவதாயுள்ள இவ்வானந்த மயகோசத்தின் பூர்ணனுபவத்தையே

ஸாதுக்களாயுள்ள விவேகிகள் சார்வதா அடைவதாகும். ஸோபாதியாய், பிரகருதி விகாரமாய், புண்ய காரியமாய் விகாரசங்காதங்களி னுட்பட்டதா யிருத்தலின் இவ்வா னந்த கோசமும் பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

இப்பஞ்ச ஃகாசங்களையும் ஆத்மாவன்மென நீக்குங் கால் அவ்வபவாதத்தின் முடிவில், இவற்றின் விலகண மாய், அவஸ்தாத் திரப சாக்ஷியாய், கயஞ் ஜோதியாய், நிர்விகார, நிரஞ்ஜன, நிகய பாதானந்த சொரூபமாய், திருசிய கடமுமாகாது, அதன் தர்மமு முறாது அதனை யறிந்துக்கொண்டிருக்கும் தேவதத்தனைப்போல, திருசிய பஞ்ச கோசங்களு மாகாது, அவற்றின் தர்மமு மடையாது, அவற்றை யறிந்துக்கொண்டு வகமாய் மிஞ்சித் தோன்றும் இவ்வாதமாவையே 'அஹம்' என அறிய வேண்டும்." என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து சிஷ்ய னானவன், "குருவே ! இப்பஞ்ச கோசங்களும் கத்த மிததை யெனவே யுகத்தால் நேதி செய்து நீக்கிய பின், சத்த ரூன்யத்தை யன்றி 'நான்' என மென்றுங் காணோ மே. ஆதலால் 'அஹம்' என்றறிபததக்க ஆகம வஸ்து வேறே திருக்கின்றது?" என்று வினவக் குருவானவர், "வித்வானுன சிஷ்யா ! நீ விசாரத்தில் ஸமர்த்த னாதலா லுண்பை சொன்னாய். 'எது எதனை 'இது' என அறிகின் றதோ? அது அதற்கு சாக்ஷியாய். அறியாதது காக்ஷி யன்று.' என்னுமநியாயத்தால் அஸ்திரமாய், நானு ரூப விகாரத்தோடு கூடிய அஹங்காராதி திருசிய வஸ்துக்க ளின் பாவத்தை (இருபபை)யும், அவற்றின் அபாவ ரூப மான ரூன்யத்தையும், இவற்றின் மேலே ஞான சொரூ பமா யிருந்தறிவதால் அவற்றின் சாக்ஷியாய், மேலில் தன்னை யறிவதற் கொன்றின்றித் தன்னைத் தன் தேஜ ஸால் தான்றானே யறிவதால் தனக்கும சாக்ஷியாயிருந்து ஜாக்ர, ஸ்வப்ந, சுழுப்திகளில் வகமாய், பிரத்தியக் காத் மாவாய், ஹிருதயத்தில், 'அஹம், அஹம்' என்று ஸதா

தானாகவே ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் நித்திய ஞான
 னந்த ஆத்மாவை அதி சூக்ஷ்ம புத்தியால் 'அஹம்' (நான்)
 என்றறிவாயாக. மூடனாவன் கட ஜலத்தில் தோன்றும்
 சூரியப் பிரதி பிம்பத்தை சூரிய னென்பன். விவேக,
 கடம், ஜலம், பிரதி பிம்பம், இவற்றை விட்டு ஆகாசத்
 தில் ஏகமாய், தாக்கற்று இம்மூன்றையும் பிரகாசிப்பித்து
 சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் சூரியனை யுள்ளபடி
 யறிவான். அதுபோல அகஞ்ஞாயுள்ள மூடன் பிராந்தி
 யால் தேகத்தின்கண் புத்தி யுபாதியில் தோற்றும் ஆத்மப்
 பிரதி பிம்பமாகிய ஜீவனையே அஹமென் மென்னுவன்.
 விவேக ஞானமுள்ள விதவாமோ? தேகம், புத்தி, சிதா
 பாச மிவற்றைவிட்டு, ஹிருதயா காசத்தில் ஏகமாய்,
 இவையாவு பற்றுக்கொண்டு நிதநயமாய் சர்வத்திலும்
 நிறைந்து அசர்வத்தைதரும் பிரகாசிப்பித்து சூக்ஷ்மமாய்,
 வியாபகமாய், ஸத, அஸததுக்கு விலக்ஷணமாய், உன்,
 வெளியின்றிச் சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்
 அகண்ட ஞான சொரூபமான தன் நிஜரூப ஆத்மாவை
 நன்றும் விசாரித் தறிந்து, அதனால் நிர்மலனாய், ஜனன,
 மரணாதிக ளற்று, ஒன்றாலும் பயமின்றி, துகரகிதனாய்,
 நிச்சலானந்தகன்சொரூபமாகுருன். ஸதய, ஞான, அனந்த,
 ஆனந்த, ஏகாஸ், நிதய நிரந்தர, ச்வத்சித்த, சுத்த, பிரத்
 தியக்க பின்ன பிரஹ்மத்தை யுள்ளவாறு அகமென அனு
 பவமாயறிந்த ஞானி மீண்டும் இச்சமசாய மடைதலினறி
 அவ்வத்வைதானந்தப் பிரஹ்மீம யாவதால் 'பிரஹ்மோ
 ஹம்' என்னும் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஞானமே ஸம்ஸார
 பந்தத்தினின்றும் முக்திபெற முக்கிய காரணமாம். இந்
 தப் பிரஹ்மாத்ம ஞானத்தையன்றி பவபந்த மோக்ஷத
 தில் முமுக்ஷுவுக்கு வேறு வழியில்லை யாதலால், நீயும்
 'அஹம் பிரஹ்மம், பிரஹ்மோஹம், பிரஹ்மை வாஹம்'
 என்றுணை யனுபவமா யெப்போது மறிக.

இந்தப் பிரஹ்மமானது, தன்னில் வேறு வஸ்து வின
மையின பரமாதவை கருகும் மிருக்காரியமான சூம்
பததிறகு மண ஸுருவக கையனறிவேறு ருபமினமையின்,
மணலே பனறி யனயமாப கடத்தைக் காட்ட எவனும
சமாதக னாதமையால், மொத்தம் சமர்த்தமேயாய
நாம மாகதிமா யிருக்கும் அசரதிய சூடாமும் சததி
யமண மாப திமா யதற மதப பும ரின மின்னி சிருத்தல
பீபாலவு, அதிஷ்டாநப தில் சமர்த்தமா யனயமா பீபாற
நேறறும யாவும பராதியால் அதிஷ்டாநப யாரோ
பமொனத் தோனறலால், தஜக ஸாபா ம பீபாலுணமையி
லினறி சுதாப பொயயாக திதறறும வ, அபீபா ரஜ
கம் தன்ன திஷ்டாநப தித னையமனறி பராதியே
யாதலபீபாலவவதிஷ்டாநப திற கனயமினறி யதிஷ்டா
நமே யாகல பீபாலவு பராதியுள்ள மூடனுக்கு
அகளுநப பிரமாயா நானு ருபபுள்ள திசாவ ஜக
மாய எது வெறு திருதியாய பகதியாபேற நேறறு
கினறதே! 'சாதுவீர' யதா தக டொநகலையில் பிரஹ்ம
காரியமாய, அவவ திஷ்டாநப பிரஹ்மதில் கறபிதமா
பனயமாய சதயமேபேற நேறறு மசாவபும், பிராநதி
யால் அதிஷ்டாநப பிரஹ்ம யாரீபா ஜகமெனத்
கோறறலால், பரமாதமாப அறபபு மா பொருளா
யிராது கசதபிகையாய, அவவதிஷ்டாநப பிரஹ்மத்
திற கனயமாகுது உகயாஸ்தபன ரஹிந அசசசகிதா
நந்தப பிரஹ்ம பராமாதவீவ மிருக்கினறது அனறி
யும், பிரஹ்ம திற கனயமாய ஜார சததியமா மிருக்கிற
தெனின் 'பிரஹ்ம கதின பரூணாதவகதிற கானியும்,
'இப்பிரபஞ்ச மனை ததப பிரஹ்மமே' என றமாய அதர்
வண சுருதியில் கூறும் விவதததிறகு அபரிமாணதவ
விததியும், 'சாவ பூதங்களு மெனணிலில், எந்லுமயானு
மவற்றிலில்' என றுரைத்த சாவகமுலுன ரசவானுக்கு
அசததிய வாதிதவமுப வரும இமமூன்று தோஷங்க

ஞம் ஸாதுககளாயுள்ள மசானகளுசகு சாமத மாகாது
அதுவுமனறி முபதியிலுா ஜகம சிறிதும சோனறது
முறகூறியபடி விராரிககி ரொப்பன ஜசமபேபாஸ வெறும
பொயயாபபேபாதலின அகநானம கூறும மோசமமுத அம
மூடா வசனம தூங்குதேனனது பிதறறலெபால் சதகிய
மாம. அதனால பிரஹமபே என்கும் ஏசாயப பிரகாடிக
கின்றது அகவியையாய அருப அககிரிய, அவயகத,
அவவியய, அபாபிமோ, அகியாகரஹி, சதகிய, ராத.
பரிசுதத, அனாதரஸ ரொபுபமாய, மாயையால் செய
யப்பட்ட சாவ பகாபுருமினறி நிதய, பிராகர, நிஷ்
கள, பிரஞ்சன, சிபாட, நிவ்சம சயள ஜோதியாய,
நூகிரு, நூனவ்ய மெனனு திரிபுபு மனய, சேவல,
அகண்ட சினமாகரமாய சகா பிகாடிககு மிகந பரப
பிரஹம தகதுவகதை எனினி னறிகெழுபாண

சிஷ்யனே பறறவுட, விடவு கூடாதநாப, மன,
வாககுடா சிகாரமாய அபாபிமயமாய, ஆதி யநத
மறற அபபரி தூணபபிவாப, நாபுட, பியு மறற
ஜீவாகளுமாம வெவா சிசாதிபபபட்டுச 'தத'
'துவம்' பசங்ளா லறியபபபட பரஸப ஜீவாபகு, 'தத
துவமலி' பசா வாகயபபு மெனனு மனைக மகா வாக
கியகளும, முறைபயாபவறனத மாயயாதியுட, ஜீவ
னது பஞ்ச கோபகளு மெனனபபபட கறபக அசத
திய காரண காரிய வுபாசாளால் பரியனும, மினமினியும,
ராஜனும சேவகனுப, ருபுசகிபுப கெனனும, மேருவும
அனுவுமபோன பிசிராப பரபகளுறறு ஏகத்துவ
முறத வாசசியா ததததால புகிபப கூறாமல், லக்ஷணை
களில இங்கு பயனினறிய ஜஹகி, அஜககி (விட்டது விடா
தது)களை விடமி ஜகதசகி (விட்டுவிடாத) லக்ஷணையால்,
'சோயந தேவததத', எனனும வாசானது விஜோத
தாமங்களை புகி யவன தேகநவ மறிப்பபபதுபோல,
பிரஹமத்தில கறபதததுவைதகதை நிஷ்ஷதிகும அச

சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், நன் விவேக ஞானத்தாலும், ரஜ்ஜுவில் சுர்ப்பம், சொப்பனம்போலக் கற்பிதமாய், அசத்தியமான திருசிய விருத்த வபாசிகளை மிரண்டிடத் தும் 'நேதி, நேதி' யென யுத்திகொண்டு நீக்கவே, முறை யே ராஜ்யபார, நேடயாதிகளாகிற ராஜ, சேவக ரதுபா திகளை யசற்றும்போது, ராஜ, சேவக சில்லாமல் மனுஷ யத்வத்தா சிலன்னுருவதுபோல், சகவர ஜீவரின்னி, சின் மாத்ரமாய், அகண்டே கரதமாய் விருத்தமின்றி சேஷித்து (மிஞ்சி) நின்ற சுத்தமான லக்ஷ்யார்த்தந்தால் கபாவ ஐக் கியத்தை நன்றாய்க்கூறுகின்றன. இந்தப் பிரஹ்மாத்மைக் கிய வகண்ட பாவத்தை மஹத்துக் தளரவுள்ள ஞானிகள் பரிசுமிப்பதால், நியும் நேடாசியசுத்துக்களை நானன்றென நன்று யபவாதித்து ரொகசித்தமாய், அகாசம்போ லதி ரூக்ஷமமாய் வப்போதும் பிரகாசித்தும் சத்திய ஞான னந்த பரிபூர்ண பிரஹ்மமே காலென்று தெளிவான புத் தியா லுண்ணை யறிவாயாக. மனாக்ஷிணுண்டாய், மண்மய மாகவே யிருக்கும் நடபதி சகலமும் மண் மாத்ரமே யாதல் போல் சதஸ்ரூபப் பிரஹ்மநதி ணுண்டாய், பிரஹ்ம மயமா கவே யிருக்கும் இவ்வுல கண்டத் தும் பிரஹ்ம மாத்ரமா யும், ரொப்பனத்தலை நித்திலையாத் கற்பிக்கப்பட்ட தேச, கால, விஷய, நூநூரு புதலிய சர்வமும் மித்தை யாதல்போல் இந்த ஜாக்கிரத்தி லும தன்னருஞ்ஞானத்தால் கல்குககப்பட்டன்யம்போற நேரன்றும் தேச, கரண, பிராண, அகங்காராதி ஜகம தத்த மித்தையாயும் இருத் தலால், தன்னி லன்யமா யெதுவுமின்றி சத்தியமாய், ஆத் மாவா யிருக்கும் அதிசாந்த, சிர்மல, அத்வவதப் பிரஹ்ம மெதுவோ? சத்தியமாக, அது நீயாகிரும் (தத்துவமகி). ஜன்மாதி ஷட்பாவ விகாரங்களும், ஜாதி, நீதி, குல, கோத் திர, நாம, ரூப, குறி, குண, குண (நல்ல) தோஷ, ஆதி, வியாதிகளும், பசி, தாக, சோக, மோக, ஜரா, மரண மென்னும் ஷடீர்மிகளும், தேச, கால, விஷயாதிகளுமின்றி, சகல வாக்குகளாலு மறியப்படாது ஞானக்கண்ணு லறி

மகாமகோபாதாராய, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

யப்படுவதாய், யோகிகளது ஹிருதயத்தால் பாவிக்கப் பட்டு,மற்றக் கரணங்களால் பாவிக்கப்படாததாய்,ஸ்தூல புத்தியான தறிதற்கரியதாய், பிராந்தி கல்பித மித்யா ஜகத்திற்கும், தனக்கும் தானே யாகியமானதாய், ஜகத் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, நாச ஏதுவாய், காரிய நானூரூப சர்வ ஜகத்திற்கும், தனக்கு வேறு காரணமின்றிய பரம காரண மாயினும், காரண, காரிய விலக்ஷணமாய், ஸத், அஸத் விலக்ஷணமாய், க்ஷுர (மாயா காரயம்), அக்ஷுர (மாயை) விலக்ஷண பரமக்ஷுரமாய், பிரமாயால் கவர்ணமபேரால் நாம, ரூப, குண, விகார, பேதமாய்த் தோற்றினாலும் நிர்நாம,நிரூப, நிர்க்குண, நிர்வபேத, நிர்விகாரமாய், நிஸ் தரங்க சமுத்திரமபேரால் நிசரலமாய், நித்ய, நிஷ்கல, நிரஞ்சன, நிருபம, நிர்விகற்ப, நித்யமுத்த, அவ்யய, அனாதி, பரிசுத்த, பிராகபர, பரத்தியக், அகண்ட, பரி பூர்ண,சத்திய, வானகன, அனாத, அனாத, ஏக ரசமாயுள்ள பிரஹ்மமெதுவே? சத்தியமாய் 'அது நீயாகியும்' (சத்துவமஸி). இவ்வர்த்தத்தை யுகதியோடு பூக்ஷிம புத்தியால் ஹிருதயத்தில் பின்னமின்றி நிசரலமாய் எப்போதும் சிந்தை செய். அதனுல் கரதல் ஜலமபேரால் சம்சய மின்றிய தத்துவ ஞானமுண்டாகும். சேனாசமூக மத்தியில் அரசனைப்பேரால் தீதுகாதி சங்கடதங்கட்குள் ஞான மாத்ரமாயிருக்குப பிரஹ்ம ரூப அதமானை விவேகித் தறிந்து அதற் கன்யாபேரம் மேன்றும் திருசிய வர்க்கங்களை யவ்வஸ்துவாகவே பிரவீலிப்பத்து அவ்வாதமாவாகவே யெப்போது மிருப்பதா லானந்தமுற்று பசார்தனாவாய். புத்தியாகின்ற குகையிலே ரத, அஸத்துக்கு விலக்ஷணமான அதவீத்ய சத்தியப் பிரஹ்ம வஸ்து விருக்கின்றது.எவன் அவ்வஸ்துவாகவே யெப்போதும் அந்த ஹிருதய குகையில் ஸ்திரமாய் வசிக்கின்றானே? அவனுக்குப் பின்னர் சரீர குகையில் பிரவேசமே யில்லை (பிறப்பில்லை).

இவ்வாறு வஸ்துவை யறிந்தாலுங்கூட, சம்சார காரணமாய், நான் கர்த்தா, போக்தா என மிகவும் கெட்டிப்

பட்டு மகா பலமுள்ள அனாதி வாசனையானது அடிக்கடி தடையாக வரும். சுவாத்தும் திருஷ்டியால் ஸ்திரமாகத் தன்னிலை நின்று சிறிதும் தவிராத தன் பிரயத்னத்தால் வரும் அவ்வாசனைகளை யப்போகே அடக்கிவிடு. வாசனா ஸூயத்தைத் தான் வசிஷ்டாதி முனிசுவரர் முக்தி யென்பர். லோக வாசனை, தேக வாசனை, சாஸ்திர வாசனைகளால் ஆகிய நானம உளபடி தோன்றாது. அன்றி 'சம் சார காராங்கிருகத்தி (சுறைச்சாலையி) னின்று மோக்ஷமுற (விடுபட) இச்சிப்பவாங்கு இவ்வாசனாக் திரயமும் இருப்பு விலங்காம்' என்றறிநாடு முறைப்பதால் லோகப்பற்று சாஸ்திரப் பற்றுடன், தேகத்தைப் பிராரப்தம் போஷிக்குமெனாந்திட நிசயத்தால் 'தேகப்பற்றையும் விடுத்து, மகா தைரியவானாய், எலிப்பின்றி மிக முயற்சித்து, சத்துவ, ரஜோகுணங்கவால் தமோ குணமும், மிகிர சத்துவத்தால் ரஜசம், சத்தத்தால் மிகிரமும் போவதால் சத்த சத்துவத்தை யனுசரித்தவனாய், சாவதான சித்தத் தோடு 'தததுவமசி' முநசிய மகா வாக்கியங்களால் ஜீவப் பிரஹ்மா பேதம் கூறும் நருகிப் பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும், ஸ்வானுவதத்தாலும், 'நான் ஜீவனன்று, புத்தி யிருத்தி சாக்ஷியாய் அஹமென அனுபவமாகும் நானே அகண்ட பரிபூர்ணப் பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மமே நான்' என்னும் அகண்டப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய யிருத்தி நானகத்தை, இத்தேகத்தில் அகம் புத்தி சேஷமில்லாது நாசமுறும் வரையிலும், சொப்பனம்போ விஜ்ஜீவ ஜகத் தோற்றம் விளங்கும் பரியந்தமும், பிணை யெடுத்தல், ஜல, மல விசர்ஜனை மின்றி தியானிக் கற்பமும் வேறு வேலை யின்மையி னெல்லாக் காலத்திலும், நித்திரை, லோக வார்த்தை, சப்தாதி விஷயங்கள், சுவாத்தும் சிந்தனையை மறத்தல் இவைகட்குக் கால் நொடி நேரமு மிடங்கொடாமல் நிரந்தரமாய் ஹிருதயத்தில் அனுசந்தானிக்கும் ஏகாத்தும் நிஷ்டாபலத்தால்,

வாசனையற்று வஸ்துவில் திடபுத்தி யுண்டாதற்பொருட்டு அவ்வாசனா வேகத்தால் ஒவ்வோர் கால முண்மைபோற் றோற்றிவரும் தேகேந்திரியாதிகளில் நான், என்னது, எனும் எண்ணமாகின்ற அத்தியாச மனைத்தையும் அடியோடு நீக்கிவிடுக. ஜலாதி சம்பந்தத்தால் பீதாற்றும் தூர்க்கந்தத்தால் மறைபட்டது போன்றிருக்கும் அகிற் கட்டையின் சுபாவ சுகந்தமானது, அக்கடடையை அரைப்பதால் தூர்க்கந்தம் நீங்கவே சுயமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோல இந்நிரந்தர ஞானப்பிராச மென்னும் அரைத்தலால், மனம் ஆதமாவில் வயிடு முதல் மவ்வளவே வாசனையும் நீங்கலால், சந்தத்தம் ஆதமாவில் நிஷ்டையால் யோகிகட்கு மனம் நாசமுற, அதுனால் ஹிந்துயததுள்ள அனாதம் பாகிய வாசனைகள் திரேஷமாய் நீங்கவே, அவ்வாசனா ஜலத்தால் மறைபட்டது போன்றிருந்த பரம ஆத்மானுபூதியும் பிரதி பந்தவின்றி, திரிபலமாய், சுயமே பிரகாசிக்கும். சர்வப் பிரகாரத்தாலும் திருசுயமாய்த் தோன்றுப அகங்காராதி சர்வமும் பொய்யாய், விகாரியாய், க்ஷணிகமாய் காணப்படுவதால் சர்வத்தை யு மறிதல் கூடாது ஜடமா நிரூபிக்கலால், இவ்வகங்காராதிகளையும், மனோத, சொரூபனை, கழுபதிகளில் அடிக்கடி யில் லாததாய்க் காணப்படு மவற்றின் விகாரங்களையும், கழுபதிலும் நீங்காதிருந் தறிவதனால் கருதி ரொல்லுமபடி ஜன்ம நாரமின்றிய நிகதியமாய், ராக்ஷியாய், திர்விகாரமாய், சத்து, அசத்து விலக்ஷணமா யிருக்கும் 'அஹம்' பதார்த்தப் பிரததியக் காதமா வாகா. அதனால் மாதாபிதாக்களின் மலத்தால் பிறந்த மல, மாமிச மயபிண்டமான இப்பிண தேகத்தைச் சண்டாளனபோலதி தூரத்தில் நீக்கி, இத்தூலத்திலும், புத்தி கற்பித இத னபிமா னத்திலும், இதிலுள்ள நாம, ரூப, குல, கோத்திர, ஜாதி, ஆசிரமாதிகளிலும், அங்ஙனமே லிங்க தேகத்திலும், கர்த்திருத்துவாதி யதன் தர்மங்களிலும் அகம் புத்தியை விடுத்துச் சத்திய ஞானானந்த ஆத்மாவில் அகம் புத்தி

வைத்து எவ்வஸ்துவில் கண்ணுடியில் நகரப் பிரதி பிம்பம்போலிஜ்ஜக மெல்லாம சாயா மாத்திரமாய் விளங்குகிறதோ? அந்த சர்வாதிஷ்டான சுயம் பிரகாசப் பிரஹ்மத்தில் பதா காசத்தில் கதா காசத்தைப்போல ஆத்மாவைப் பிரதிபலித்து 'அது நான்' என்று அபின்னமாய், அருப, அக்ஷிய, அந்வைத, அகண்ட, சபசிதானந்த சொரூபமான நிற ரூபத்தை யனுபவமா யறிந்து கூத்தாடி தன் நிற ரூப மடைந்து வேஷ ரூபத்தை நீக்கி விடுதல் போலிப் பொய் புடம்பைவிட்டு, இப்பிண்டாண்ட பிரஹ்மாண்டத்தை மஸ்பாண்டப் போல விசாரித்து அறிவாலகற்றி, அநிசகல அகண்ட பாவந்தால் அநண்ட சுதரூப தேவல பிரஹ்ம மாநரமாய் சதாநாலபூம் கம்மா கவே யிருந்து கிருத கிருதையனாய்ப் பரம சாந்தி யடைவாயாக.

புருஷனுக்கு சம்சார காரணமான பிரதி பந்தங்களனைக மிருக்கிறும், அதில் விகாரமாக முனைக்கும அகங்காரமே யவை யனைக்கிற்று மாதி காரணமாம். அனைத மகிமை யுள்ள அகண்ட, எகரா, திவிதார, அததிய ஞானானந்த மூர்த்தியான வுளக்கு இவ்வகங்காரத்தோடு அத்தியாச தாத்தாமிய வாதநா லேப ஜன்ம, மரண, ஜரா, துக்காதி சாசாரம வந்தடைந்ததன்றி சுபாவமாக சிறிது மில்லாமையானும், உதகத்தில் விஷ தோஷம் அற்ப மிருக்கினும் ஆரோகிய மில்லாதது போல, அற்ப மேனும் அஹங்காரத்தோடு சம்பந்த மிருக்கும்வரை யார்க்கு மொவ்வனவும் மோகடி மென்னும் பேச்சு. மில்லாததாலும், தமசால் மூடப் பட்ட மூட புத்தியால் முன்பு தோன்றிய அகங்காரமும், அதன் காரிய நானு விகற்ப மும சேட மின்றி யத்தியந்தம் நசித்தலால் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஸ்திதி பிரதி பந்த மின்றி விளங்கலின், பிரத்தியக்காதமதத்துவ விவேகத்தால் 'அது நான்' எனவே சுயம்பிரகாச,பரிபூர்ண, சதானந்த ஸ்வரூபத்திதுவத்தை

யடைந்து ராகுவால் விடுபட்டு நிர் மலமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனைப் போல் அவ்வகங்கார முக்தன் அதுவாகவே சதா பிரகாசிப்பதாலும், ஹிருதய மாகின்ற பூமியில் மகா பல முள்ள அகங்கார மென்னு மதி பயங்கர சர்ப்பத்தால் சுற்றப்பட்டு அதன் குணத்திரயமென்னும் சிரத்திரயத்தால் வெருமடையாவண்ணம் ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற பூர்ணநைதம் கொடுக்கும் பிரஹ்மானந்த மஹா நிதியை, மகா தைரியத்தோடு சுருதி சமமத அனுபவ ஞான மென்னும் பெரிய வானினால் அதன் கோரமான தலை மூன்றையும் வெட்டி அவ்வகங்கார முத்தலைப் பாம்பை முற்றுந் தொலைத்தவனின் அடைந்தனுபவிக்க சமர்த்ததைதலாலும், நீயும், கர்த்தாவாய், விகாரியாய் ஆத்மப் பிரதி பிம்ப முற்று அதனால் சத்துப போல் தோன்றும் அகங்காரநதில் ஆதாம புத்தி விட்டு அவ்வகங்காராதிகளிற் சென்ற விருத்தியினை யந்தர் முகமாகத் திருப்பி, புஜிப்பவன் தொண்டையிடைத்த முன் போலுனக்குத் திங்கு செய்து வந்த உன் சத்துருவான அகங்காரத்தை ஞான வாளால் கொன்று, உன் பரமர்த்த சொரூப மடைந்ததால் இதர ஆரையை விட்டவனாய் ஸ்வஸ்வரூப சாமராஜ்ய சுகத்தை அரிஷ்டப்படி நன்றாயனுபவித்துப் பூர்ணத்மாவாய் அநநிர்விகற்பப் பிரஹ்ம பதத்தில் எப்போதும் தூஷணீப பாவ (மௌன) முற்றிருக்கக் கடவாய்.

இவ்வாறு அகங்காரம் கொல்லப்பட்டாலும், பின்னர் க்ஷணமாத்ரமேனும் மனதால் சிந்திக்கப் படின மீண்டு முயிர் பெற்றுக் காற்றா லையும் கார்கால மேகம் போலனந்த விசேஷபங்கன் செய்யு மாதலாலும், தேகாதி திருசிய விஷயங்களில் நான், எனது முதலிய சிந்தனையுள்ளவனே பாச பெத்தனும், அஃதற்றவன் முக்தனுமாகலின், விஷய சிந்தனையே பேத பாவத்தால் பவ பந்த ஏதுவாகலானும், இவ்விஷய சிந்தனையால் அவ்வகங்கார

சத்துருவுக்குக் கொஞ்சமு மிடங் கொடுக்க லாகாது. வாடிய, எலுமிச்ச மரத்திற்கு விடும் ஜலம்போ லிச்சிந்த னையே அகங்கார முயிர் பெற்றெழுந் காரண மாகும். காரிய விருத்தியால் காரண பீஜமும் விருத்தியாய்க் காரிய நாசத்தால் பீஜமும் நசிப்பதைப் பார்த்தலால், முன்னம் காரியத் (சிருத்தனக்) தை நிக்ருக. காரிய சிந்தனை வளர்ந் தால் காரண அகமாதி வாசனையுர அவ்வாசனா விருத்தி யால் சிந்தனையும் விருத்தி யாகும். அசசிந்தனையால் பாகியக் கிரியை யுண்டாம். இவ்விரண்டாலும் அவ்வா சனை மிக வளர்ந்து புருஷ ரணைவர்க்கும் பல வித சம்சார பந்த முண்டாக்கும். இப்பந்தத்தைச் சேதிக்க முன் சொன்ன மூன்றையும் நசிப்பிக்க வேண்டு மாதலாலும், அதற்கு சர்வாதேச, சர்வகால, சர்வாவஸ்தையிலும், 'நானா ரூபமாய்க் தேதான்று மிசசர்வமும் பிரஹ்மமாத்திரம்' என்னும் திருஷ்டியை மிக நல்ல உபாய மானதாலும், இந்தப் பிரஹ்ம பாவனை யின் பலத்தால் முன்னம் கிரியை ஒடுங்கு அதனால் சிந்தனை (நினைவு) நிறக்க, அதனால் வாசனை கூடியமாகும். அவ்வாசனாகூடியமே மீமாகூ மாகும். இங்ஙனம் 'ஸ்ர்வம் பிரஹ்மம்' என்னும் சத் வாசனா முதிர்ச் சியால் அருணப்பிரபையால் இருள் 'போல அகமாதி மலின வாசனைகள் லயிந்துப் பின் சூரிய னுதிக்கவே இருட்டும், அதன் காரிய சர்வாவஸ்தைகளும் சிறிது மின்றி நசிப்பது போல, அதைவதா நைதானுபவ முதிக்கவே பந்தமும், அதனால் வந்த துக்க 'லேசமுமின்றி முற்றும் நசிப்பதால் நீயும் திருசியமாய்த் தோற்று மிவை களைப் பிரஹ்ம மாத்திரமாய்ப் பிரவீலாபித்து 'அவ் வானந்த கனப்பிரஹ்ம மாத்திரோஹம்' எனும் நிச்சலபாவ னையால் பாகியத்திலோ? ஆநதரத்திலோ? சர்வகாலமும் சமாதி நிஷ்டனாய்க் கர்மபந்த முள்ளவரையிலும் காலங் கழித்துவா.

இப்பிரஹ்ம நிஷ்டையை எக்காலத்தும் கிஞ்சித்தும் விட (நிஷ்டையில் பிரமாதம் பண்ண) க் கூடாது, விடின்,

அப்பிரமாதமே (நிஷ்டை தவிர்தலை) மிருத்யு வாரு
மென்று பிரஹ்ம புத்திரரான * ஸனத்கஜாத பகவான்
விசேஷித் துரைத்திருப்பதன்றி ஸ்வஸ்வரூபத்தினின்று
நமுவும் பிரமாதத்தால் மோகமும், அதனால் அகம் பாவ
மும், அதனால் பந்தமும், அதனால் துன்பமுண்டாவதால்
ஞானிக்கப் பிரமாதத்தை யன்றி வேறு அனந்த மில்லை.
ஜலத்தினின்றும் விலக்கப்பட்ட பாசியானது சற்றும் நில்
லாது மீண்டு மதனை மறைத்தல் போல் பஹிர் முகப்
பட்ட புருஷன் பிராக்ஞா (ஞானியா) யினும மாயை அவ
ரணம் செய்தலால், தன்னை மறந்த மறதியானது விஷய
மார்க்கமாய்ச் செல்லு மந்த விதவானான பரா முகனையும்
வியபிசாரி ஸ்திரீயானவள் தன்னிடத்தில் மோகமுள்ள
ஜார புருஷனை யலைப்பது போல் புத்தி தொஷங்கனால்
பலவாறு ஆட்டிவைக்கும். என்னை? பிரமாதத்தினால்
சித்தமானது சுவைவ ரூபமாகின்ற கஷ்டத்தில் நின்று
அற்பம். நமுவுமாயின் கையினின்று நமுவிய படிக்கட்டின்
மேல் விழுந்த பந்தைப் போலாங்காங்கு பாசிய விஷயங்
களில் பாய்ந்து விழும். பின்னர் அவ்விஷயங்களை நல்ல
தென ஸங்கற்பிக்கும். அதனால் இது நமக்கு வேண்டும்
என்னும் காமமுண்டாம். அக்காமததால் புருஷனுக்கு
அவ் விஷயானுபவத்திற் குள்ள பிரவிரததி யுண்டாகும்.
அப்பிர விருத்தி யால் ஸ்வரூப நிஷ்டை விட்டுப் போய்
அதோகதியி லாழ்ந்து திரும்பியேறி சொரூபத்தை யடை
தலின்றி நாசமுறுவான். ஆதலால் பிரஹ்ம நிஷ்டையில்
செய்யும் பிரமாதத்தை யன்றிப் பிரஹ்ம நிஷ்டராயுள்ள
விவேகிகட்கு வேறு மிருத்யு வில்லை. அந்நிரந்தர நிஷ்டை
யுள்ளவனை சித்தி பெறுவா னாதலால் சர்வானர்த்த ஏது
வான பிரமாதத்தாலுண்டாகும் சங்கற்பத்தைத் தள்ளி
சாவதானமாய் அச்சொரூப நிஷ்டைகவே யிரு.

* தவியில் வசிஷ்டரெனப்பட்டிருக்கிறது.

ஜீவித்திருக்கு மிப்போகே பிரஹ்மாகாரமாக இருக்கும் முக்தி யுற்றவ (முக்த) னே, விதேக ஸ்திதியிலும் அங்ஙனமே பிரகாசிப்பன். 'பேகதிருஷ்டி யற்பமேனு முள்ளவர்க்கு பிதி யுண்டாம்' என யஜுர் வேத முரைத்தலின், பிரமாதத்தா லெப்போ தாதாவது பரிபூர்ணப் பிரஹ்மத்தில் அனுமாதர பேதம் பார்ப்பவன் அபிபின்ன திருஷ்டியால் பயக்கை யடைவதுடன் நானுவித சுருதி ஸ்மிருதி நிபாயங்களால் கிஷேதி நகப்பட்ட அசத்தான தேகாதி திருசியத்தில் அகம் புத்தி செய்பவன் நிவித்த கர்மம் செய்யும் பாபியைப்போல அக்கத்தின் மேல் துக்கத்தைப்பே யடைவன். அன்றி சந்திரானு சந்தான பரன் (மெய்யன்) துக்கவிமுக்தனாய் மகத்துவமடைவதையும் மிகயானுசந்தான பரன் (பொய்யன்) நாசமுறுவதையும்*. அரோர, சோரர்களிடத்துப் பார்த்தலாலும் அசத்தாயுள்ள பாகிய விஷய நிரோதந்தால் மனப்பிரசாதமு (தெளிவு) ம. அதனால் பரமாத்ம தர்சன (ஞான) மும், அதனால் சமசார பக்த நாசமும், சித்திப்பதால் பாகிய நிரோதமே மோக்ஷமார்க்க மாதலாலும் சத்தியா சத்திய விவேகியாய், சுருதிப் பிரமாணத்தால் பரமாத்ம நிர்ணய மறிந்த புத்தியினாயுள்ள எந்த முழுக்ஷுதான் அசத்தானது தன் நாச ஹேதுவென்றறிந்தும் பாலன போலத்தைப் பற்றுவன்' எனும் பற்று னாதலாலும், 'மென்மேலும் துர்வாசனையையே விருத்தியாக்கிப் புந்த ஹேதுவா யுள்ள அசத்திய பாகியானுசந்தானத்தை விட்டு விவேகியாயுள்ள யதியானவன் 'சத்திய ஞானானந்த பரப்பிரஹ்மை வாஹம்' என மனுபூதியால் அவித்யா காரிய சர்வ துக்கங்களையும் நீக்கிப் பரமானந்தங் கொடுக்கும் பிரஹ்ம நிஷ்டையில் தற்பரனா யிருக்க

* களவில் சம்சயமுள்ள பதின்மர் கைகளிலும் காயந்த இரும்பைக் கொடுக்க எடுத்தவனை மாத்திரம் தகிக்க மற்றவர் சுகமுறுகின்றனர்.

வேண்டும். விரோத லக்ஷண முற்றிருத்தலின், ஜாக்கிர முள்ளவனுக்கு சுழுப்தியும், சுழுப்தனுக்கு ஜாக்கிரமும் மில்லாததுபோல தேகாதி யபிமான முள்ளவனுக்கு முக்தியும், சராசரங்களினுள் வெளியிலும் தன்னை யேகமாய் அவைகட்கு சாஷியாயும், அதிஷ்டானமாயும் சூக்ஷ்மமான தன் மனத்தால் பார்க்கும் சர்வாத்ம பாவத்தினால் சர்வோபாதிகளையும் நீக்கி யகண்ட பரிபூர்ணமா யிருப்பவனே முக்தனாகலின் அம்முக்தனுக்கு தேகாதி யபிமானமு மில்லை. ஆதலால் இசசர்வாத்ம பாவத்தையன்றி சர்வப் பிரகாரத்தாலும் பவபந்த மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழி யெதுவுமின்று. சர்வாத்ம பாவமோ? சதா காலமும் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் திருசியத்தைப் பற்றாதகற்றுவதால் விதிதியாகும். தேகாத்ம புத்தியோடு பா ஹிய விஷயானுபவத்தில் ஆசையுள்ள மனமுடையவனாய் அதற்கான கிரியைகளையே எப்போதுப செய்துக்கொண்டிருப்பவனுக்கு எவ்வாறு திரிசியத்தை யகற்றக்கூடும்? கூடாதாகலின், ஸர்வ, தர்ம, கர்ம, விஷயங்களையும் துறந்து தத்வ க்ஞனாய், நிரந்தர மாத்ம நிஷ்டாபரனாய், சதானந்தத்தி லாசக்தியுள்ள மனதுடையவனுக்கே பிரயத்னத்தால் திருசிய நீக்கக்கூடும். இவ்வாறு திரிசியத்தை நீக்கி சந்ததமும் சர்வாத்ம பாவம் சித்தித்தற் பொருட்டே 'சாந்தோதாந்த:' எனும் சுருதியானது சாந்தராயுள்ள யதிகட்கு கிரவணாதி கர்மஞ், செய்தபின் சர்வதா நிர்விகற்ப சமாதியை விதிக்கின்றது. ஆதலால் அந்நிச்சல நிர்விகற்ப சமாதியடைந்தவனன்றி அனந்தகோடி ஜன்மாத்ர வாசனை யுள்ளவன் எவ்வித பன்முக னாயினும் அகங்காராதி திருசிய நாசஞ்செய்ய ஒருபோதும் சக்கியமாகாது.

ஆவரண சக்தியின் பலத்தினால் விசேஷ சக்தியானது அக்ஞனாகின்ற புருஷனை மோக காரணமாயுள்ள இவ்வகங்காரத்தோடு கூட்டி வைத்து அதனை குணங்க

ளால் விருதாவாய்ப் பேய்ப்பா லாட்டி வைககின்றதா
லும், இவ்வாவரணம் நசிக்கின் ஆத்மா சம்சயாதிப் பிரதி
பந்த ரகிதமாய் சயம் பிரகாசிக்கும், விசேஷபுழு மில்லா
மற் போம். இருக்கினும் சுதகப பொய்யாகவே தோற்
றிக்கொண்டிருக்கு மாதலாலும், இவ்வாவரணம் நசியா
விடின் விசேஷபுழும நசியா தாதலாலும், ஸ்ரீர ஜல விபா
கம போலகிருக், திருசிய விபாகத்திலேயே அவ்வாவர
ணம் நசிக்கு மாதலாலும், ஸ்பஷ்டமான ஞானத்தால்
பிறந்த நல்ல விவேகமே திருக் (ஆன்மா), திரிசிய (அன
ன்மா)ங்களை நன்றாய்ப் பிரித்து அவித்யா காரிய மோக
ரூப பந்தத்தைக் கெட்டுக்கு மாதலாலும், விவேகியாய்ள்ள
புருஷன் 'அவித்தையா லுண்டான புத்தி தானே ஆய
அக்கினி சம்பந்தம்போல சுதரூப ஆத்மாவோடு மித்யா
தாதாத்மிய முற்று நாதான, ஞான, ஞேயப் பிரபஞ்சா
காரமாய் விஜ்ஞமடிகதனின் சித்தப் பிரமண, மனோரத,
சொப்பன மிவைகளிற் போலக் காணப்படு மவை அசத்
யமேயாவதோடு டிகிருதி விகாரமான இவ்வகங்காராதி
தேகாதமா ய்ள்ளவையும், மற்றந் திருசியமாய்ள்ள
சர்வ விஷயங்களும் ஸ்ஷணகதில் நானு விகார முறுவன்;
சத்திய ஆத்மா 'வா' டர் காலும் விகார முறுது. சத
சத் விலக்ஷணமாய், புத்தியாதி சாக்ஷியாய் 'அகம்', பத
லக்ஷயாததமா யிருக்கும் இவ்வேக நித்தியாத்வைத
அகண்ட ஞான பிரததியக் காதமா, ஸதானந்தகன பர
மாத்மாவே' என்றிவ்வாறு விவேகத்தால் சத்திய (ஆன்மா),
அசத்தியங் (அனாதமாக)களைப் பகுத்து அதில் சத்திய
மான ஆத்மாவை நிச்சயித்துத் தன் ஞான திருஷ்டியால்
'இந்த நானே அகண்ட ஞான பரப்பிரஹ்ம சொரூபம்'
என்றனுபவமாய்க் காணுந் தன் னுத்ம தரிசனத்தால்,
ஆவரணமும், மித்யா ஞானமும், விசேஷபத்தால் வந்த
துக்கமனைத்தும் ரஜ்ஜு தரிசனத்தில் நிவிர்த்தியாவதைப்
போல நிவிர்த்தியாகலின், இவற்றில் நின்றும் முக்தனாய்த்
தானே பரம உபசார்தி யடைகின்றான். இங்ஙனம் நிர்வி

கற்ப சமாதியால் அத்வை தாத்மாவை எப்போது தரிசிக்கின்றோனோ? அப்போது தான் அக்ஞானமும், அதனது காரிய ஹிருதயக் கிரந்தியும் நிச்சேஷமாய் நசிக்கும். இவ்வாறு பரஜீவைக்ய ஞானாக்கினியால் அவத்யா ரண்யமானது சேஷமின்றி நசித்தபின் அத்வை தாத்ம ரூப மடைந்துள்ள அம்முக்தனுக்குப் பவபீஜம் வேறே திருக்கின்றது? இன்மையின் புனா ஜன்ம மரண ரூப சம்சார மின்றும். ஆதலின் விவேகி யானவன் சமசார பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அவசியம் ஆத்ம ததவத்தை யறிய வேண்டும்.

இந்நிர்விகற்ப பரமாத்வை தாத்மாவில் புத்தியின் தோஷத்தாலேயே தோன்றும், நீ. நான், இது முதலிய கற்பனா விகற்பங்களே தனது சமாதியில் பிரஹ்மானுபவத்தா லபாவமாம். அன்றி உபாதி பேதததால் பின்னனாய்க் காணப்படுந் தானே உபாதி யற்றால் ஏகனய்ய பிரகாசித்தலின், இவ்விகற்போபாதி லயித்தற் பொருட்டு சதா சமாதி நீட்டினா யிருத்தல வேண்டும். இவ்வேக நிஷ்டையால் பிரஹ்மத்தி லாசக்தியுள்ள புருஷன் அப பிரஹ்மத்தை நிச்சலமா யெப்போதும் தியானிக்கும் பிரஹ்மானுசந்தான பலத்தால் புழுவானது சாவ காரியங்களையும் விட்டுக் குளவியைத் தானே சதா தியானித்துக் குளவியே யாவதுபோல அபபரமாத்ம சொரூபமே யாகிறான். இங்ஙனம் நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாபி யாச பலத்தால் புடம வைத்தலால் குளங்கமற்று சுத்தமான தன் சுபாவ குணத்தையடையும் சொணம்போல, சத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்களாகிற மலத்தை விட்டுத் தன் சுத்தமான சுபாவமும் நிவ்வாறு பரிபக்குவமான மனதானது எப்போது பிரஹ்மத்தில் லீனமா (அப்பிலுப் பென அம்மயமாய் லயிக்)கின்றதோ? அப்போது தான் அத்வைதானந்த ரசானுபவத்திற் கேதுவான நிர்விகற்ப சமாதி லீந்தியாகும். அச்சமாதியால் ஸமஸ்த வாச

ஹக் கிரந்தியும் ஸர்வ கர்மங்களும் நசிப்பதோடு தன் பிரயத்னமின்றியே உள்ளிலும், வெளியிலும், எவ்விடத்தும், எக்காலத்தும் சொரூபப்பிரகாசம் சுயமேயனுபவமாகும். இவ்வாறு சமாதியா லதி சூக்ஷ்மமான விருத்தி ஒன்றால் அவ்வதி சூக்ஷ்மப் பிரஹ்மம், அதி சூக்ஷ்ம புத்திமான்களா லனுபவமா யறியப்படுமே யல்லாமல், ஸ்தூல திருஷ்டி யால் அறிவதற் கெவராலும் சக்கிய மாகாது. அங்ங னமே சாந்தி, தாந்தி, உபரதி, திதிக்கை யோடுங்கூடின யதியானவன் சதா சமாதி நிஷ்டையால் தன் சர்வாத்ம பாவமடைந்து அவித்யாந்த காரத்தாலுண்டான ஸமஸ்த விகற்பங்களையு மகற்றி நிஷ்கிரிய நிர்விசர்ப்பனாய் பிரஹ்மா காரமாகவே யெப்போதும் சுகிப்பன். இவ்வாறு சப் தாதி பாகிய விஷயங்கள் சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள், மன மிவற்றைத் தானாகற ஞானாத்மாவில் பிரவிலாபித்து நிர்விசர்ப் சமாதி யடைந்தவர் எவரோ? அவர்களே சம் சார பாச பந்தத்தினின்று முக்தராவரன்றிப் பரோக்ஷ ஞானம் பேச மெனையோர் ஒருபோதும் முக்தராகார். இந்நிர்விசர்ப் சமாதி யொன்றால் நிச்சயமாக பிரஹ்ம சொரூபத்தைப் பிரதி பந்தமின்றி ஸ்பஷ்டமா யறியலாம். அஃதின்றேல் சதா மன விருத்தி சஞ்சலிப்பதால் இதர விருத்திகளைச் சாரும். ஆதலால் இந்திரிய, மனதுகளை யடக்கி சந்ததமும் நின்னாத்மாவில் நிஷ்டையுள்ளவனாய் அவ்வேகாத்ம தரிசனத்தால் காரிய ஸஹித அவித்தி யாந்த காரத்தை யசேடம் நாசஞ்செய்து அவ்வாத்மா வாகவே எப்போது மிருப்பாயாக. சிரவணத்தில் மன னம் நூறு மடங்கும், அதில் நிதித்தியாசனம் லக்ஷம் பங் கும் பலாதிக்ய முள்ளதாம். நிர்விசர்ப் சமாதியால் பெறும் பலத்திற் கோரளவே யின்றும்.

இச்சமாதி யோகத்திற்கு வாக்கு மௌனம், அபரிசு கிரகம் (ஏதும் வாங்காமை), நிராசை, கிரியை யின்மை; எப்போதும், ஏகாந்த வாசம், என்னு மிவை யெல்லாம்.

ஆரம்ப மார்க்கமாம். ஏகாந்த வாசத்தால் இந்திரிய மடங்க, அதனால் மனமடங்க, அம்மன நிரோதத்தால் அஹமாதி வாசனையற்று யோகியானவன் சதா நிச்சலப் பிரஹ்மானந்த ரசானுபவ முறுவதால் யோகி யெப்போதும் தன் பிரயத்தனத்தால் சித்த நிரோதமே செய்ய வேண்டும். முன்னம் வாக்கை மனதிலும், மனதை புத்தியிலும், அப்புத்தியை சாஷியிலும் அடக்கி அச்சாஷியை பரிபூர்ண நிர்விகற்பப் பிரஹ்மமாக அறிவதால் பரம சார்தியடைவாயாக. தேக, இந்திரிய, பிராண, மனோ புத்தியாதிகளில் சித்தமானது எவ்வுபாதியுடன் சேருமோ, தியானியும் அர்மயமேயாய் சுகமுறான். ஆதலால் அச்சித்த நிவிருத்தியின் பொருட்டு அவை யனைத்தையு மகற்றிப் பிரஹ்மத்தில் சாந்தி யுறுவதே சதானந்தமாம்.

விரக்தியுள்ளவனே மோக்ஷசாயால் பிரஹ்ம நிஷ்டையை யடைந்து அக்ஷராதிகளை உள்ள அகப்பற்றையும் பாகிய விஷயங்களை உள்ள புறப்பற்றையும் ஒழிக்க சமர்த்த னாகையால் அவனுக்கே அகத்துறவு, புறத்துறவு இரண்டுமே விதித்திருக்கும். அனறி அததியந்த வைராக்கியமுள்ள விரகதனை சமாதியையும், சமாதியற்ற வன திட ஞானத்தையும், அந்தத் தத்துவ ஞானி முக்தியையும், முக்தன் நித்தியானந்தத்தையும் அடைதலின், மோக்ஷகார்த்தையைக்கூடி சுக மனுபவிக்க விரக்தியே முக்கிய மார்க்கம். இதனையன்றி சுக மடைவிக்கும் காரணம் எங்குங் காணோம். இவ்வைராக்கியமானது அதி சுத்த ஆத்ம ஞானத்தோடு சேர்ந்தால் அவசியம் மோக்ஷ சாம்ராஜ்ய சுக மளிக்கும். பக்ஷிக்குள்ள பக்ஷத்துவயம்போல மோக்ஷ உப்பரிசை (மாடி)யி லேறப் புருஷனுக்கு அத்தியாவசியமான வைராக்கியம், ஞானம் என்னு மிரண்டில் ஒன்றின்றேனும முக்தி சித்தியாது. ஆதலின் நாச ஏதுவான விஷசம விஷயத்திலுள்ள ஆசையை யறுத்து ஜாதி, குல, ஆகிரமத்தில் அபிமானத்தையும் சர்வ, கர்மங்களை

யும் தூரத் தள்ளி இவ்வஸத்திய தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை விட்டு வாஸ்தவத்தில் நீ சாக்ஷியாய், நிர்மலாத்வை தப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிற யாதலால் உன்னாத்மாவிலேயே சதா நாட்டம் வைத்திரு.

ஸர்வ சாக்ஷியாய் சுயஞ ஜோதியாயுள்ள இந்தப் பிரஹ்ம ரூபாத்மாவானது விக்ஞான மயகோசத்தில் 'அஹம், அஹம்' எனவே யனவரதம் பிரகாசித்தும் பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய் 'அகம்' அனுபவத்தால் லக்ஷிதமான நித்யாபரோக்ஷ ஆதம் சொரூப மாத்ரமாய் விளங்கும் இந்த லக்ஷியப் பிரஹ்மத்தில் ஹிருதயத்தை ஸ்திரமாய் இருத்தி, பாஷ்யேந்திரியங்களை யதனதன் கோளாக (ஸ்தான)த்திலேயே யமர்த்திச், சரீரத்தை யசையாமல், அதில் உதாஸீன புத்தியோடும் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி, பிரஹ்மை வாஹம்' என்னும் இதர விஜாதீய விருத்தியின்றிய பிரஹ்மாத்மைக்கிய அகண்டாகார தன் மயாவச்சின்ன சஜாதீய விருத்திப் பழக்கத்தால் மனதை மெல்ல மெல்ல நிச்சலமாக்கி, ஆதம்பரைக்கிய பூர்ணனுபவத்தை நன்று யறிநவனாய், அப்பிரஹ்மானந்த ரசத்தை சதா காலமும் சந்தோஷமாய்ப் பானம் பண்ணு. துச்சமாயுள்ள மற்ற தேகாதி யனாத்மப் பிரபஞ்ச சிந்தனையால் என்ன பிரயோஜனம்? ஆதலால் சர்வ துக்க காரணமாய் ஹீனமான இவ்வனாத்ம சிந்தனையை விட்டுத் தானா யிருக்கும் ஆனந் தாத்மாவை 'நான்' என திடமா யறிந்து, அகங்காராதிகளில் அஹம் புத்தியை யகற்றி கட, படாதிகளிற்போ லவற்றிலுதாசினனாய் மோக்ஷ ஏதுவான ஆத்ம சிந்தனையே அனிசம் செய்வாயாக.

கடம், குகூலம் (குதிர்), ஊசி முதலானபின் லோபாதி யறின், ஆகாசம் ஒன்று யிருத்தல்போலும், ஒன்றில் பிராந்தியால் கற்பிக்கப்பட்ட வஸ்து பிராந்தி நாசத்தில் ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போல் அதில் வேறுகாது அவ்வஸ்துவே யாதல் போலும், ஜலத்தில் பின்னமாய்த்தோன்றும் அலை, துரை,

சூழி, சுழி முதலியன, விசாரிக்கில் ஒரே ஜல மயமா யிருத்தல்போலும், கட, கலச, சும்பாதிகள் மண்ணினும் பின்னமாகாது அம்மண்ணே யாதல்போலும், தன் அக் ஞான கற்பிதமான தேக, இந்திரிய, பிராண, மன, அகங் காராதி பின்ன வுபாதிகளற்று மகா காசமபோலேக பூர் ணமாய் விளங்கும் சச்சிதானந்த பரிசுததப் பிரஹ்ம ரூபாத்மாவில், மாயா மத்யததைப் பானமபண்ணி அம் மயக்கத்தால் மயங்கியுள்ள மூடர்கள் நான், நீ, அதுவெ னப் பலவிதமாய்க் கண்டு பிதற்றும் பிராந்தி கற்பித தேகாதி அகங்காராந்தமும், மறறும் மனோ வாக்கா லறி யப்படும் சுத்த மித்தையான பிரஹ்மாதி ஸ்தம் பாநத மாய்க் காணப்பட்ட ஜகமனைத்தும அவ்வாத்மாவினும பின்ன மாகாது பிரகிருதி விலக்ஷண அசசதரூப ஆத் மாவே யாதலால், அகண்டேகரச சித்ரூப பரமாத்மா வான தானே கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு, உள், வெளி, மேல், கீழ் எங்குமா யிருப்பதன்றி, பிரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன், இந்திரன், தேவர், மனிதர், முதல் மற் றெல்லாமுமாம். ஜாஸ்தி சொல்வானேன்? சுருதியே மித்யாத்யாசததை நீக்க 'துவைதமே யிலலை' யென்றும், 'ஏகமே வாத்த்வதம் பிரஹ்மம்' என்றும் சொல்வதால் ஈசுவரனும், ஜீவர்களும், பரமானு பரியநத ஜகத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரமே யாம். ஆகாசமபோல நிர்மலமாய், பாகியாந்தரமின்றி நிர்விகற்ப, நிர்விகார, நிசசல, நிரவதி (எல்லையற்ற) நிர்ப்பின்ன அத்வைதப் பிரஹ்மமே தானு மாம். இனி யறிய வேண்டுவதென்ன இருக்கிறது? 'புரு ஷன் சவ் மயமான தேகத்தை நான் என்றறியும் வரை அசுத்தனாய், ஜனன, மரண, வியாதி முதலிய நானுவித துக்கங்கட்கே யிடமாவன்' என்றும் தன்னில் பிராந்தி யால் கற்பிக்கப்பட்டுத் தோற்றும் சர்வ வஸ்துக்களையும் நீக்கித் தன்னை யதி சுத்த அசல சிவமயமாய் அறியும் போது தானே நிஷ்கிரிய 'பூர்ணாத்வைத பரப் பிரஹ்ம மாய் விமுக்தனாவன்' என்றும் சுருதி யுரைப்பதன்றி, இந்

தப் பிரஹ்மை வாஹம்' என்னும் மகத் ஞானமுற்ற ஞானிகளும் பாகிய முற்றும் விட்டு சச்சிதானந்த, ஏகரசப், பிரஹ்மமாகவே பிரகாசிப்ப துண்மை யாதலால் நீயும் மல மயமான இஸ்தூல தேகத்திலும், வாயுவைப்போல் சலிக்கும் லிங்க தேகத்திலும் நான் என்னும் ஆத்மாபிமானம் விட்டு வேதங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட 'நித்யானந்த சொரூபமே தான்' என்று சலிப்பின்றிப் பரிசுயித்து அப்பிரஹ்மாகாரமாகவே யெப்போது மிரு.

'துவைதம் மாயாமாத்ரம் அத்வைதமே பரமாத்மம்' என்று சுருதியே நேரா யுரைப்பதாலும், சித்தத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட பேத விகற்பங்கள் சித்தம் லயித்துக்க மயமாயுள்ள சுழுபதியிலேயே யில்லாமை யனுபவமாதலாலும், சாபபம, ஜலம முதலிய கற்பித வஸ்துக்கள் காலத் திரயத்திலும் வேறின்றி, அதிஷ்டான ரஜ்ஜு, மருபூமி முதலனவே யிருப்பதை விவேகிகள் காண்டலாலும், மனோ விருத்தி யாத்மாகாரமாய் நிருவிகற்ப பரமாத்மாவில் சமாதி யுற்றககால விகற்ப மொன்றுமே காணாமையாலும், மனோ பிராந்தியால பிரபஞ்ச ரூபமாய்க் காணப்பட்ட இவ்விகற்ப ஜாலங்கள், உண்மை யுணருங்கால், சத்தியமின்றி அசத்தியமாய் பிரஹ்ம மாத்ரமே யிருப்பதால் ஞாதிரு, ஞான, ஞேய சூன்யமாய் தேஜசில் இருட்டுப்போல விகற்பப் பிரபுதிக்கு மூல காரணமான அக்ஞானந்தகாரம லயிக்கு யிடமாய், கற்பாந்த சமுத்திரம் போலேகபரிபூர்ணமாய் நிறைந்துள்ள நிர்மல, நிஷ்கிரிய, நிர்விசேஷ, நிர்விகார, நிராகார, அத்வைதப் பிரஹ்ம வஸ்துவில், பேத மென்னும் பேச்சுக்கே யிடமில்லாத போது பேதம் எங்கிருக்கும்? அன்றி நித்திய ஞானானந்த, நிருபம, நிச்சங்க, நிஷ்கள, நிஷ்கிரிய, நிர்விகற்ப, நிரக்ருண, நிர்விகார, நிருப, நிர்நாமமாய், பந்தமில் நித்ய

முத்தமாய், ஆகாச சமானமாய், சமான ரஹிதமாய், பிர
 கிருதி, விகிருதி (காரியம்) அற்றதாய், பாவஞதீதமாய்,
 வேதார்தப் பிரமாணத்தால் விரித்திப்பதாய், ஹிருத
 யத்தி லாஹிப்பவிப்பதாய், சதா 'அகம்' என்னு மனுபவ
 சொரூபமாய், ஜன்ம ஜரா மரண சூன்யமாய், சாசுவத
 மாய், சாந்தமாய், சமரசமாய், எல்லையற்று அபாரமாய்,
 நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் நிறைந்துள்ள ஏக பரிபூர்
 ணப் பிரஹ்மத்தை ஞானியும் சமாதியின்கண், ஹிருத
 யத்தில் 'அகம்' எனவே யபரோக்ஷமா யனுபவிப்பதால்
 மீண்டும் சம்சார மார்க்கத்திற் செல்லா திருத்தற்பொரு
 ட்டு ஹிருதயத்தில் தன் மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சர்வோ
 பாதிகளு மற்ற சச்சிதானந தாத்வைதப் பிரஹ்ம பாவ
 னையால் நிர்விகற்ப சமாதியுற்று பிரார்தி காரணமான
 சித்தத்தை நாசமாக்கி பவதுக்க ஆஸ்பத (இருப்பிட)
 மான ஹிருதய பந்தத்தை பேதித்து (பிளந்து) அகண்
 டானந்த வைபவ ஆத்மானுபவ முற்றவனாய், அதி தூர்
 லபமாய்க் கிடைத்த புருஷ ஜன்மத்தை சபல மாக்குவா
 யாக, பிரார்ப்த பலகால புருஷனது சாயையைப்போ
 லத் தோற்றன் மாத்திரமாக விளங்கும் சரீரத்தைப்
 பிணம்போ லதி தூரத்தி லறிவாலகற்றி, அகண்டானந்த
 ஆத்மாவைத் தானாக வறிந்து, அந்த சத்ரூப நிர்விகற்பப்
 பிரஹ்மாக்கினியில் தேகாதி பின்னொபாதிகளை சமூலம்
 தகித்து, அவ்வானந்தோப் பிரஹ்மத்தில் லயித்த சித்த
 னாய், நித்திய ஞானானந்தப் பிரஹ்ம மாத்திரமா யிருக்
 கும் மகாத்மாவாய், தத்வ ஞானியாய், ஜீவன் முக்தனா
 யுள்ள யோகியானவன் அகம், புறமும் அவ்வகண்டா
 னந்த ரஸத்தை யனுபவிப்பதேயன்றி யித்தேகத்தைப்
 பின்னும் எதனை யபேக்ஷித்து என் பொருட் டபிமானித்
 துப் போஷிக்கப் போகிறான்? பிரார்ப்த பாசத்தால் கட்
 டப்பட்ட இஃதிருந்தாலும் போனாலும் பசுவானது கழு

தினமுள்ள மாணியைப்போல லக்ஷியம் செய்யான். ஆதலால் நீயும், தித்திய சுரத ஞானானந்தாந் தாக்மாவையடைந்து, இஃஜடம் லோபாதியை தூரச் தள்ளியிடு. திரும்பிப் பிளையாதே. வாசுதி ரெய்த வஸ்துவை யபேக்ஷிப்பதற்குச் சங்கியமல்லவா? தானல ஜல முதலியவற்றில் நிவிருத்தி, பிரவிருத்தியே ஞானஞ்ஞானங்கட்குப் பலனாதல்போல, உத்தம ஞானத்திற்கு அசுத்திய, துக்க நிவிருத்தி, நிதா நிநிபதி, சுதா தானுதலே தோன்றாம சமான ரகிதானந்தம், இவை பிரதியோனாமாயும் அசுதய துக்க ரூப விஷயப் பிரவிருத்தியே அஞ்ஞானத்திற்குப் பயனாயும் இருந்தலால், ஞானாவிபால் அகஞான ஹிருதயக கிரந்தியை சமூல மறுத்தறிந்த விஷயோசனா யின்றிய வித்வான், முன் பிரபதி காலத்தில செய்துவந்த நானாவித துக்க காமங்களை எங்ஙனம் மின்னும் செய்வான்? பிரவித்தி, குக காரணமான விஷயக் காலை திருக்கின்றது?

வைராக்கியத்திற்கு ஞானமும, ஞானத்திற்கு உபரத்யும், உபரதிக்கு சுவானந்தானுபவத்தா லுண்டாகும் உபசாந்தியும் பலனா யிருந்தலால், இவற்றில் மேன்மேலுள்ள சாதனங்கள் சித்தியாகியுன் டாவ தூர்வ சாதனங்கள் நஷ்டபலமாக, உபரக்கிய விஷய வாசனை பின னுண்டாகாமை, வைராக்கியத்திற்கும; தேகாதிசுரில் அகமபாவம் என்று சொழுவபாமை, ஞானத்திற்கும், பிரபதிபாதிபாதிதால் பிரஹ்மத்தில் லீனமான மஃனோநிதாவிபத்யும் வேஷிப்பபடாமை, உபரதிக்குப் பரிமாயதியாகும்.

அதமப் பிரஹ்மங்கட்கும், பிரபஞ்சப் பிரஹ்மங்கட்கும் உள்ள பேத புத்தியென்று மின்றி, சுருதி பகுத்தால் தானே பிரஹ்மம் என்றறிந்து, சுத்தமான பிரபதிபாதிமைக்கிய ஏக பாவமுற்று நிர்விகற்ப சின்மத்தா விருத்தியாகிய பிரக்ஞையை (சோரநாயகி, ஜார புருஷ னிடத்தில்போல) பிரஹ்மத்தின்கண் திடமாய் வைத்து,

அதிலேயே லீன சித்தனாய், எப்போதும் பிரஹ்மாகாரமாகவே யிருக்கு மதனால் பாஹ்ய விஷயங்கள் விடுபட்டு, சுழுப்த, பால்களைப்போல் போக, போக வியங்க ளன்னியரா லறிபவனாய், நிஷ்கிரிய, நிர்விகாரனாய், நிராசரனந்தானு போகியாய், ஜகததை மஹாதவன போல் மனமலயித்திருப்பினும் எப்போதும் ஜகதந (விழிப்புள்ளவ)னும், ஜாக்ஜிரத் தர்ம மில்லாதவனுமாய், சாயைபோற் றொடரும் தேகததிலும், இந்திரியங்களிலும் இதர வஸ்துக்களிலும் அக, மம பாவமில்லாத துத்தானனாய், சமசார தோஷமும், விஷய வாசனையு மறந விவகியாய், சித்த மிருந்தும் நிரசந்தனாய், குவாசகதனாயும் நிஷ்களனாய், சென்ற, வருப கால வஸ்து சித்தனமின்றிக மற்ற கால மடைந்தவற்றில் பிரியம் நிரிய மில்லாதவனாய், பிரஹ்மானந்த ராஜனுபவத்தில் அசக்தியுள்ள மனதிலுள் பாகியாந்தர விஷய நுடன மில்லாதவனாய். ஞான பவத்தால், அன்யோன்ய விவக்ஷண முவன குண தோஷங்கள், இஷ்டா நிஷ்டங்கள், சாதுக்கள், உஷ்டர்களால் செய்யப படும் பூஜாவமானங்கள், புகழிய துவந்துவங்களில் ஒரு விகாரமுமின்றி சம்பாவ மள்ளவனாய், நதிப பிரவாகம சுழுத்திரத்தின் போலத தன்னை யடைந்த விஷயங்கள் விகார முண்டாகாத தவையாகவே லீனகப பெற்றவனாயுள்ள ஞானியான யதிகே மவபந்த மற்ற ஸ்திபப் பிரச்சுலாகிய ஜீவன பூத்தன். அவனை யடாரமான புண்யத்தின் பலனை யனுபவிப்போனும், பூஜ்யனுமாவன். இந்த ஞானிகது வஸ்துவின் வகத தவ ஞானத்தாலேயே சர்வ வாசனைகளும் நாச மடைந்ததால் பூர்வ வாயில் வேகததால் பின்னும் சமசார முண்டென றுரைபகக் கூடாது. அதிக முகனது மனதும் மாதா விடத்தில் போவதில்லை. அதுபோலப் பூர்ணப் பிரஹ்மானந்தானு பவ முள்ள இவனுக்கும் பூர்வம்போல திருசிய சம்சார மில்லவே யில்லை. இருந்தால் பிரஹ்மத்தை யறிந்த ஞானியல்ல. பகிர் முகனே யாவன்.

‘பிரஹ்மைவாஹா’ என்னும் ஞானாக்கினியால், ஸ்வப
னத்தில் செய்த புண்ய, பாபங்கள், விழித்தவர்க்கு ஸ்வர
க்க நரகப் பிராபதித் தோகுவாகாது நசிப்பதுபோல்
ஆனந்தங் தோடி கலப்பமாய் ஆர்த்திக்கப்பட்ட சஞ்சித
கர்மங்களும, ஆகாசமபோலாகாத உதாஸீனப் பிரஹ்ம
மாகத் தன்னை யறிந்ததால் நடாதிகளின் சங்கத்தால்
ஆகாசத்தில் ஆவற்றி லுள்ள மதயாதி வாசனைகள் பற்றா
ததுபோல் ஆகாமிய கர்மங்களும், “ராதா தகிக்கப்பட்டு
நாச மடைந்தன”ாம். “கர்மபுண ிடல் பலனுமுண்டு,
இன்றேலிலலை” எனும் சியாயத்தால், காம ஜன்ய ககாதி
பலானுபவ புள்ளவர மர்மம் விடாததால், சதா சமாதி
நிஷ்டலுன ஞானிகளு ில் சமயம் பாயியப் பிரவிர்ததி
யும பலானுபவபுர காணப்படலால், வியாகிர (புலி)
புகதியால் விடப்படட பாணம் பதவென் றறியினும் நில்
லாது லக்ஷ்யத்தைச் சேதித்து விடுவதுபோல ஞானத்திற்
குப்பூர்வமே யாரம்பித்தது பிராரபத கருமமும் தன் பல
னைக் கொடாது விடாததால் ‘ஞானிக்குப் பிராரபதம்
மாகர புண்யி. அது அனுபவததா ிலைய நாசமாம்’
என்று வித்யா பிராரபதத்தைச் சாநி சொல்லுகிறது.
கொப்பணம் கண்டு விழிகதளை, அச்சொப்பண ஜந
ம மடதரும், அகிதூ ன மியப் பிஷயானுபவத்தி லாசை
யும, அதில் னாட ிடததவையும, அந்ந குப்போகமான
பிப்பதெதவையும் குக்கிரத்தின்கண் தான், என்னதுகிது
சொன அதி. னாநி ி ி ி கிபதத் திலேயேக நமாயிருப்பன்,
கொப்பணப் பதவ் ினை நித்தினிவிட்டவ னன்று.
அதுபோலப் பிரஹ்மாத மைக்கிய மடைந்து விதரத
வைப பாபாது கொப்பண ஸ்மரணம்போல போஜன
வ ிஜ்ஞா ி செய்து ிடபதி சங்கவிஹீன ிவ்வலப்
பவஹ்மாகா மாகா யென்று மிருக்கும் ஞானிகள்
நிர்க்குணப் பிரஹ்மமே யாவதால் அவர்களுத் திரிவிதமா
யுள்ள கர்ம மதபமுமில்லை யென்றால் பிராரபதம் மாத்திர
முண்டெனப் தெப்படி? நனவுற்றவர்க்குக் கனவுண்டா?

கர்ம நிர்மிதமான தேகத்திற் கணுசரித்து ஞானிக்குப் பிராரப்த முண்டென்னில்? தேகாத்ம புத்தி மிருக்கும வரை சித்தியாகு மது, அப்புத்தியை அடியோடு விட்டு 'அஜன், நித்யன், சாஸ்வதன்' என சுருதி கூறும கர்ம ஜன்மமின்றி யனாதியான நிர்மல ஆதமாகாரமா மிருக்கும ஞானிக்குப் பிராரப்த கல்பனை யெங்ஙன மிருக்கும? பிராந்தி கற்பித அசத்திய தேகத்திற்குப் பிராரப்தத் தைக் கற்பிப்பதும் பிராந்தியே, கற்பித பதார்த்தம் எப படி வஸ்துவாய்ப் பிறந்திருந் திறகும? இங்ஙனம் எதற்கு ம் பிராரப்த மின்றெனின், சுருதியே கூறுவானேன்? எனின், ஞானத்தால் காரிய சகித அஞ்ஞானம் நசித்து, பின் ஞானிக்கு தேகாதி எங்ஙன மிருக்கும' என் றிவ் வாறு சங்கை செய்யும். பிராந்தி யருத மூட்களுக்குச் சமாதானமாக சுருதியும் ஞானிக்கு மிதயா பிராரப்தத் தை பாஹ்ய திருஷ்டியால் எகதேசம் சொன்னதேயன்றி, ஞானிக்கு தேகாதிகள் சத்தியமாயுளது என் றங்குகரிக்கச் சொல்லவில்லை. அவனது திருஷ்டியில் அதியந்த ரகித, பரிபூர்ண, நித்ய, சத்ய, ஞான, அனந்தகன, அக் கிரிய, அவிகார, அப்பிரமேய, அனந்த, பிரத்தியக், எக ரசமாய், தள்ளவும் கொள்ளவுங் கூடாததாய், அதி சூஷ்ணமாய், அகம்புற மெங்கும் நிறைந்து நிராதார, நிசுருண, நிரஞ்ஜன, நிஷ்கள, நிர்விசுற்ப சத்தா மாத்ரமாய், இப்படிப்பட்ட தென்று மனதால் நிச்சயிக்கவும், வாந் கால் சொல்லவும் கூடாத, வாங்மனை அகேசரமாயுள்ள ஸ்வத சித்த, சத்தாத்விதீயப் பிரஹ்ம மொன்றே பிரகா சிக்கின்றது. இங்கு நானாவாய்த் தோன்றும் பேதம் சொற்பம்போலும் இல்லவேயில்லை. இவ்வேக ஸ்வரூபத் தை, போகத்தையும், போகேசசையையும் நீக்கி, சாந்தி, தாந்திகளோடுங்கூ டினமகாத்மாக்களான யதிகள் ஆத்ம யோகத்தால் ஹிருதயத்தி லறிந்து, பரமானந்த முக்தி பெற்றனர். ஆதலால், புத்திரா! நீயும் தன் மயமான பரமானந்த பரமாத்மாவை, நிச்சல சமாதியா லுண்டா

கும் ஞான திருஷ்டியால் சமசயமின்றிக் கண்டறியின், பின் சிவனூர்த்தத்தில விசற்பமே புண்டாகாது. அதனால் மனோ கற்பித பேத மோஹத்தை நீக்கி, ஞானியாய், முகதனாய், கிருதார்த்தனாய் ஆகக்கடவாய், சுருதிகளைப் போலவே ஆராதியரும் சாதாரணமாய் போதிப்பா. பகதம், மோக்ஷம், பசி, திருப்தி, ரோகம், ஆரோகசிய மிவற்றைத் தாங்களே யறிவர். மற்றொரு ரணுமானிப்பார். அதுபோலப் பரமேசுவரானுக்கிரகத்தால் கிடைக்கும் தன் னனுபவத்தாலேயே விவேகி, பவசாகரத்தைக் கடக்க வேண்டும். இங்ஙனம் தன் னக்ஞான கற்பித பகதத்தின் மோக்ஷமுற்றுர சாக்ஷிநானத் தாத்மாதார மாதலில் சுருதி, புகதி, குருவசனம், அகத்திலுள்ள தன் னனுபவம் இவை பிரமாணங்களாம்.

(வேதாதத சாஸ்திரங்களில் சாரமாய்க் கூறியுள்ள சுமூபதி, ஸ்தானுபோலுள்ள பிரஹ்மமாகிய என்னில் அன்யம்போலக் காணப்படு மனைத்தும் அனுஷ்டிப்பே. இருப்பவன் காணே எனப்பார்க்கும் வாத திருஷ்டி (1), சொப்பனம், இததிர ஜாலம்போ லென்னி லன்யமாய்த் தோற்று மனைத்தும் மிததை, காணே சக்தியன் எனக் காணும் மித்யா திருஷ்டி (2), சமுத்திரத்தில் பின்னம் போற் றொற்றும போன், புத்புத, நரங்காதி (துறை, குமிழி, அலை) பனைததும் சமுக்கிரமே யாதல்போலும், சொப்பனத்தில் காணப்படு மனைத்த மதனைக்காணும் புருஷனே யாதல்போலும், ஸமுத்திரம், புருஷன்போன்ற ஏகசிதாகாசமான என்னிடத்தில் அன்யம்போற் காணப்படு மனைத்தும் காணே யெனத் தன் மயமாய்ப் பார்க்கும் பிரவிலாப திருஷ்டி (3) எனனும் இம்மூன்றில் மனதிற் கிசைகத எதனாலாவது திருசியத்தைத் தள்ளி, திருக்குருவமான அகண்ட நிர்மலாத்தவதப் பிரஹ்மத்தைத்தானாக அறிந்தவனே முக்தனும். இம்மூன்றும் ஞான காதனமே யாயினும் தன் மயமாய்க் காணும் பிரவிலாப திருஷ்டியே.

ஞானத்தில் சர்வீவாத் தம வதுவாப்).* அதனால் அகண்டாத்மாவாகிய தன்னைத் தன் னனுபவத்தால் லறிந்து தன்மயமாய் எப்போதும் நிர்விகற்பனா யிருத்தல் வேண்டும். அதிகம் சொல்வானேன்? ஸகல ஜீவர்களும் பிரபஞ்சபுற பிரஹ்மமே. அகண்டாத்வைத அபிரஹ்மயா யிருத்தலே மோக்ஷம். சகல வேதாந்த நிரூபணத்தின் ரஹஸ்ய மிதுவே, அசங்குதிகளை மிதில் பிரமாணம்”.

என்றுரைத்த குரு வரனாதகாலும், கருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும் அதா தத்துவ மறிந்து இரத்திரியங்களை யடக்கி, எகாக்கிர சித்தனாய், அப்பரமாத்மாவின் கண் நிராலசமாதி நிஷ்டனாய்க் கொஞ்சக் கால மிருந்து பின்னொழிந்து குருவைப் பார்த்து, “குருவே! மகானுபாவா! அகிரந்த மூர்த்தி! அசங்க நித்யாதவைதானந்தரஸப் பிரஹ்ம சொருபா! அபார கிருபா சாகரா! நமஸ்காரம். (என்று நமஸ்கரித்துச் சீடன் தன் னனுபவக் கருகின்றான்), தங்கள் கடாக்ஷமாகிற சந்திரிகையால் பவதாபதநா ஸூன்டான சீரமந் நீரஹக்ஷணத்தில் அக்வைதானந்தாத்மபத படைநீதென் பிரஹ்மாத் மைசகிய மறிந்ததால் பதபுத்தி மெட்டாக, பிரஹ்நாதியாவடி விட்டது. நீந் என்னுமா இதன்மேலவனும் ஒன்றுந் தெரியவில்லை. சூட்சுதிரத்தில் சொந்த ஆலய சட்டியையப்போல் பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தில் அம்சாமச லேசா லேசநீர்ப் பவந ஏன் புத்தி இவனென்றும் இவ்வனவென்றும் அறிதற் கசாத்தியமாக அப்பரஹ்மானந்த சாகரமேவாய் விட்டது. ஆ! ஆ! ஆனந்தாமிருதம் நிரம்பியுள்ள இப்பரஹ்மாவைத் தவிரத்தன் பெருமையை நினைப்ப தெப்படி? சொல்வ தெப்படி? இப்போது பார்த்து ஜகபனைத்தும் கரிணவெகானோமே! எங்கு போயிற்றோ? யாரால் நீங்கிற்றோ?

*இத்திருஷ்டித திரயம் மூலத்திலில்லை தமிழ் புஸதகத்திலிருக்கின்றது.

எவ்விடத்தில் லயித்ததென? இதென்ன அதிசயம்! இவ்வகண்டானந்தம் புண்ணியாயுள்ள பிரஹ்மானந்த மகாசமுத்திரத்தில் தன்னவும்கொள்ளவும், பார்க்கவும், கீக்டரவும், அறியவும் அடியமான விஷ்ணு பதார்த்தமே நிருக்கின்றது? விஷ்ணுனம் தாதமாவான நானே நிருக்கிறேன். நான் அரசுகள்: ஸ்ரீரஸ், நிருக்ஷம் தேச மல்லாதவன்: நாச ரஹிதன்: பரம சாதகன்: அகாதகா: அபேகாதா. அனகாரன் அநகிரியன். திருஷ்டா, சரோதா, வசதா, காதா, பொதா வல்லாதவன்: திரு (அறிபடுபொருள்), அது (அறிபடாபபொருள்), என்னும் பதார்த்தங்க ளாபது, அவ்விண்ணைடாம் பிரகாசிப்படுபவன்: பாசியாதத ரூபன் சமான ரஹிதன், புராண புருஷன் அனாத: நான், ந. இது. அது என்னுங் கற்பனை யற்றவன்: ஸர்வ பூதங்கனிலு மிருப்பவனும், அவற்றிலுட் புறமும் ஞானாசாயப் திறந்தது அவற்றிற் கதிஷ்டான பூதன நிருக்கப்பட்டவனும் நானே: பிரஹ்மாவும், விஷ்ணுவும், நிருத்திரனும், சானும், சகாசிவனும் நானே: நான் நிரிவரனாய் தீர்மம், நிரகந்தார சர்வ சாக்ஷியாய், என்னையற்ற, நிரகதர தேவல. அநண்ட, பர்பூர்ண, சஞ்ஜ, நித்ய, சுத்த, புத்த, முத்த பரமான்ந்த, சதஸ, அத்வி தீயபிரஹ்மமாக வெளிநுகவிறேன். (புன் லீவராய் 'இது' என்று போகிருந் போது, போகையபகனாய்த் தானப் பட்ட வணைததுமே இப்போது நானே யானேன். அகண்டானந்த சாஞ்ஜ சன்னில மாயமாகிப் வாயு 'வசத்தால் நாடினேனான பிரபஞ்ச அலைகள் உதித் தொடுங்கினுறு மேனகைகன்ன? அனைக தேவகங் தளால் தூஷிக்கப்பட்ட அடர் கன் தமது பிரபு தியால் காணப்படுமே தேகநாதி பாவங்களை, சூப, பெத மற்ற காலத்தில் கல்ப, வருஷ, அயன, ருதுவாதிகளைக் கற்பிப்பதுபோல, நிஷ்கள, நிர்விசுற்பனான என்னிடத்திலும் கற்பிக்கின்றனர். அதனால், கானல் ஜலப் பிரவாகத் தால் மருபூமி யீரமாகாததுபோல, அதிஷ்டானமாய்,

ஆகாசம்போலெவற்றினும் பற்றுது, ஆதித்தன்போல பிரகாசிக்கப்பட்டவைகளுக்கு விலக்ஷணமும், பர்வதம்போல நிச்சலமும், சமுத்திரம்போல அபாரனுமான எனக்கு ஒரு ஆனியுமில்லை. மேக சம்பந்த முறையுடைய ஆகாசத்தைப்போல எனக்கு தேக சம்பந்தமே யில்லையெனில் ஜாக்ர, சொப்பன, சுழுபதிகளான அதன் தர்ம மெப்படியிருக்கும்? தேகாதி யுபாதிகளே வரும், போக்ய, கர்மஞ் செய்யும், அவற்றின் பலனை யனுபவிக்கும், பிறந்திருந்து ஜீர்ணமாய் நசிக்கும், குல பர்வதம்போலெப்போதும நிச்சலமாய், நிரப்பின்னமாய், இந்திரியம், சித்தம், ரூபம், விகாரம் இன்றி, ஆகாசம்போல நெருங்கி நிறைந்துள்ள பரிபூர்ணமான நான் கர்மம் செய்வ தெப்படி? எனக்குப் பிரவிருத்தி யேது? நிவிர்த்தகி யேது? அககர்ம பலனான புண்ய, பாபந்தா னேது? நிழலைப் பற்றின சீதம், உஷ்ணம், நன்மை, தீமை, இவை யதற்குண்யமான புருஷனைச் சிறிதும் சேராதுபோல எனக்கும் புண்ய, பாபமில்லை. சுருதியு மிங்ஙனமே சொல்லுகிறது. கிரக தர்ம மங்குள்ள தீபத்தை யடையாததுபோல திருசிய தர்மங்க ளொன்றும் அத்திருசிய விலக்ஷணமாயுள்ள, நிர்விகார, உதாஸீன சாக்ஷியான என்னை யடையாது. நான் சூரியன் கர்ம சாக்ஷியா யிருப்பதுபோலத் திருசியப் பிரபஞ்சத்திற்கு சாக்ஷியும், அக்கினி யிரும்பினைத் தகிப்பது போலப் பிரபஞ்சத்தி லனுஸ்யத்தாலும் அதனை விளக்கு விப்பவனும், ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போலப் போயயாய்த் தோற றுமதற் கதிஷ்டானனுமா யிருக்கிறேன். சுயம் பிரகாச சொரூபனாகிய நான் ஒன்றைச் செய்பவன், செயப்பவன், புஜிப்பவன் புஜிப்பிப்பவன், காண்பவன், நாண்டிப் பவனுமன்று. மூடர்கள் உபாதி சலனத்தால் சலிக்கும், சித்திரதி பிம்ப சலனத்தை சித்ரூப ஆத்மாவிலேற்றி நான் கர்த்தா, போக்தா, கெட்டேன் என்பர். சூரியன் போல நிஷ்கிரியமாய், பிம்ப பூதமாயுள்ள ஆத்மாவர் மெனக்கு அச்சிதா பாச தர்மங்க ளொன்றுமில்லை. இத்

ககம ஜலத்திலோ, ஸ்கலத்திலோ புரண்டு கிடக்கட்டும.
 ௪ — தர்மங்கள் ஆகாசத்தை போல அதன் தமங்
 ளன்னைப்பற்றாது. நாததிருத்வ, பீபாக்திருத்வ, கல,
 ௫ வ, ஜடத்துவ, மதத்துவ, பத்தத்துவ, முக்கத்தி
 6 லுதிபுகதி தர்மங்கள் கெவலாத்வைதப் பிரஹ்மபாகு
 ௭ னைக்கிலை. பீபாக ஜாலங்கள் ஆகாசத்தை ஸ்பர்சிக்க
 ௮ துபோலப்பதது, மாபிரங்ளாயுண்டாகும பிரகிருதி
 9 தர்மங்களும ஏக சிதிகாசமான என்னை ஸ்பரிசிக்காது.
 10 பிரகிருதிபுகல் ஸ்தூல பரியாதமான இப்பிரபஞ்சப
 ௧ தாயைபோலத் தோற்ற மாதிரிமாய் எதில் விளங்குகில
 2 'தா' ஸ்வாதாமாய், சர்வ கையும பிரகாசிடப்பிப்
 3 தாய், ஸ்வாதமாவாய், சர்வ காமாய், ஸ்வ வியாப
 4 மாய், ஸ்வ விக்ஷிபமாய், சர்வ சூனியமாய், மாயா விபே
 5 லங்க னொன்றுமினறிய பிரபுதியககாய், ஸ்தூல புத்
 6 வ நுத்திபாலறிகற்கரியதாய், ஆகாச துலயமாய், ஆதி
 7 ம தரஹிரமாய், அதி'ருக்ஷிரமாய், சிசசல, நிஷ்கள,
 8 நி'த்கிய, நி'விகற்பமாயுள்ள ஏ எதுவோ' அந்த கத்த,
 9 கவல, அகண்ட, நித்ய, சத்ய என்ன, அனந்த, ஆனந்த,
 ௧0 தவி'சியப் பிரஹ்மபீபாகானு பிரக்கிறேன்.

ஸ்வாமீ! மாயையால் ரெப்பப்பபட்ட ஜன்ம, ஜரம்,
 மாண சமசார வன ஸ்வபந்தரில் பிரமித்து, அதிலுள்ள
 ௪ ப ஜலங்களால் கிலேச முற்று அகங்காரப் புலியா
 5 ம் கவும துன்ப மடைந்த என்னைக் கிருபையா லெழுப்பிய
 6 ப்மானந்த நத்து ரக்ஷிததில்லவா? மகானுபாவா!
 7 தங்கள் கிருபாப் பிரஸாத மகி நமயால் ஸ்வஸ்வரூப சா
 8 ர ஜ்ய பாக்கியம் என்னு மடையப்பட்டதே! நானே
 9 தன்யன்! கிருத கிருததியன்! பவபந்தத்தினின்றும் முக்
 10 டுய், பரிபூர்ண நிதிகியானந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசி
 ௧ ன்றேன்!, ஆ! ஆ! எல்லாம் தங்கள் கிருபா வைபவம்.
 2 தேசிகேந்திரா! பிரபஞ்ச மெல்லாமாய்ப் பிரகாசிக்கும

ஏக, சத்திய, போதானந்த ஸ்வரூபமான தங்கள் பாதா
 விந்தங்களுக்கு நமஸ்காரம்! நமஸ்காரம்! பின்னும் பின்
 னும் நமஸ்காரம்! எப்போதும் நமஸ்காரம்!" ஏகாதம
 தத்தவத்தை யறிந்து ஆத்மாவை நழுவி இவ்வாறு
 தன்னை நமஸ்கரித்த ஸத் சிஷ்யனை பார்த்து மகாதமா
 வான ஆசாரியேந்திரர் ஸநீகாஷ் ஹிருதயத்தோடு பின்
 னும் மகத்தான இவ்வாறாக உறு ர முயினர்.—“நேத்
 திர பூள்ளவனுக்கு ஸூப்யன்றிப பகக் ல்வரில்லாதது
 போல பிரஹ்மவித்யாக நம் பிரஹ்மானுபவத்தை யன்றி
 புத்திக்கு விநோகம வேறில்லாததாய் ஸநீகாஷ்ந்திரக்
 தக்கதாய்ப் பிரகாசிக்கும் புண்ணியனை விட்டுச் சித்
 திர சந்திரனை யெவனு மிசையாத பீபால், இந்தப் பர
 மானந்த ஸானுபவத்தைவிடச் சரதிய விஷயத்தில்
 எந்த விதவானுபாசியா தைவ லுப, இவ்வசத்திய
 பதார்த்தானுபவத்தால் திருபதி பற்பபும்ன்மி, துக
 மும் போகாததாலுபாவப் பிரகரத்தாலும் தனனில்
 தோன்றும் ஜகமனைக மதானை ய்எனகு ரோகமாய்ப்
 பிரகாசிக்குப் சந்தியாவைகபரி ஹ்மமாகும தன்னை
 யே ஞான திருஷ்டியால் ஆதி சபக மனதோடு சதா
 பார்க்கு, எப்போது மகதில் சித்தித்து சதா ஆதம நிஷ்
 டனய்ந்தன் அகண்டானாக ஸாஹுபவத்திலேயே ரமிப்
 பவனாய், அதனாலேயே திருபதனாய், நிவிக்ஷய, அகண்ட
 ஞானமாவில் ஆகாச பட்டணப் போலத் தோன்றும்
 விகற்ப ஏதுவான புத்தி, ஆந்தப் பிரஹ்ம காரமாய் கம்
 மாவே யிருக்கும் நிரந்தரானந்த ஏதுவான பரமசாந்தி
 யடைந்து எப்போதும மௌன பற்றவனாய் சுகமாய்க்
 காலத் தள்ளவேண்டும வாசனாதே இவ்வுத்தம மௌ
 னத்தையன்றி, ஆத்மாவை யறிந்த கண்டானந்த மனுப
 விக்கும் பிரஹ்மவித்துக்களான மகான்களுக்கு சதானந்
 தானுபவவேறுது

அபரிமிதபந்த நிநத்தியோநிங்குடி பிவ்வாறு பிரஹ்
மததை யறிந்த முரியானவன் ஆகமாங்கிலைய சதா
ரம்பாவனாய், போவன், வருவன், சிற்பன், இருப்பன்,
பிப்பன், இன்னுந் தகனை விதங்கனாகவோ தீஷ்டப்
பிரகாரம நடப்பன அவனுந் தேசம், காலம், ஆச
னம், திக்கு, யமாசி, ஸங்க்ய சிருஷ்டி, மதநிய வொன்
றுந் தேவையிலலை. 'எனை யறிதற்கு நியாங்களை துக்கு'
'கவருததன நான்' என் றறிவதற்கு இதரரூபங்க
'யில்லாததுபோல' 'பஹுபரீம' என் றறிவதற்கு
ஒரு அபேகையு முடிக. 'விதா நடமா' என் றறிவதற்கு
சுததமான தேத்தி லகபனறி வறு நியமம் வேண்டா
ததைபபேபாஸ, நிதப சுகதமான இவ்வாகாரவும மனோ
விருத்தி சுததமா நி நுமபேபாஸ கமனை பிரகாசிக்குள்
நது. தேச, கால, சுதகிபாதி யபேகையிலலை. நரியப்
பிரகாசத்தால் ஐதந தபபேபாலயாதொன்றன் பிரகாசத்
தால் சர்வ ஐதநதும பிரகாசிக்குவதென 'வேத, சாஸ்
த்ரி, புராண, விவிக' நங்களைபிர பிரகாசிப்பதிதது அறிந
ஊக்கொண்டிருக்கு மகா பிரஸமகலைநக துரசமான
மகத அஸதய அனா, 'மாபிரகாசிப்பாகும' இதரப பர
மாதமா சுபமபிரகா மாப, அனகத சுததிகளோடுங்குடி.
பெவரபுறா மறியாபாது அனை மத 'அகம்' என்னும்
அனுபவ சொரூபமாப, இருக்கும இவ்வாதமாவையே
உந்தரீமாததமனாகி பிரஹ்ம விததுணாநது, பரதததி
ன்னும விபுதநனா பிரகாரானகத ராநுபவ திருப்த
னாய், அறியககா லகநாபுள்ளவனாய், அனுகூலப்
பாதிக்கூலபாதிவவிஷயங்களில் சநதோஷ, விசனம், ஆசை,
நிராசை, எதுவும்ன, பிரேசசையால் பொருததும் விஷ
யங்களை யெல்லாம லாபேபாலனுபவிதது, பசி, தாகம்,
தேக பிடை பிவற்றைவிட்டுப் பாலன் கிரீடா தற்பரனாய்
சுகப்பதுபோல, நிமம, நிரகங்காரனாய், சீதா தன்

னிலேயே கிரீடித்துக்கொண்டும், தன்னிலேயே ககித்தக் கொண்டு மிருப்பன். அகண்ட சிதம்பரத்தி லிருக் தவன், யாதொரு சித்தனையும், தினபாவமுமின்றி பிணை யெடுத்துண்டு, நதியாதி ஜலததைப் பாண பண்ணி, தோய்த் துலர்த்தாத வஸ்திரம்; வற்கலை (பரபுரி) தரித்து. அல்லது திகம்பரனாய், ஒரு நிபமுமின்றி அவதந்திரனாய், பாலர், பிததர், பேயர்போலப் பூமியில் சரிக்வினுப் வேதாந்த விதியில் சஞ்சரிப்பவனாய், பூ (பூ) மெத்தையில் படுத்து, நிர் பபயனாய்க் காடு, சுடுகாடு முக லெங்காவது நித்திரை செய்து, சதா பிஹமத்திலேப் ப ஸீடை யுள்ளவனாய், ஸ்வாத்மாவாயுள்ள தான் இஷ்டப் பிரீகாரம் எத்தனையோ ஸ்ரீ நதரித்து எதனையேனும அறு பவித்து ஓரிடம் மூடன், ிரிடம் வித்வான், ஓரிடம் பிரந் தன், ஓரிடம் சாந்தன், ஓரிடம் மகாராஜன், ஓரிடம் அஜ் நர (மலைப்பாம்பு) ஆசாரன், ஓரிடம் பூஜ்யன், ஓரிடம் நிந்தியன், என்ன ஒருவனே என்கு மெவராலு மறிடப் படாதவனாய் சஞ்சரிப்பை. அவன் நிந்தனை னுமினும் சதானந்தி: அசகாய னுமினும் அதி பலவான். புசுபா சிடினும் நித்ய திருப்தன்: விஷமங்கனில் சமதிருஷ்டி யுள் ளவன்: ஒன்றைச் செய்யும் செய்யாதவன்: புஜிததம் புஜியாதவன்: சரீரியேனுட அசரீரி பரிசுசின்ன னுமினும் பரிபூர்ணன்: இந்த சரீரமற்ற பந்த விழுத்தப் பிரஹ ம சித்தனை தேகாபிமானிகட்குள்ள பிரிய, அபபிரிய, கரு, துக்க, சுப, அசுபங்க ளென்றுப் ஸ்பரிசுககாது. (புரி யன் ராகுவால் பிடிபடா திருக்கினும பிடிபட்டதுபோலத் தேதாற்றலால் உண்மையறியா மூடர் தம் பிராந்திய ல் 'சூரியன் பிடிபட்டான்' என்பதுபோல, தேகாதி பாத மற்ற பிரஹ்மவித்தும் தேகிபோல தேதாற்றலால் 'இவன் தேகி' என்று தம் மயக்கத்தால் கூறுவர். அதனா னுண் மையா யிஷனுக் கொன்றுமில்லை. இத்தேக பந்தம் விட

டிருக்கும் முக்தனது தேகமும் பாம்பின் சட்டையைப் போலப் பிராணவாயுவா லங்கு மிங்குஞ்சரிக்கும். நதிப் பிரவாகத்தால் மேடு, பள்ளத்தை யடையும் தாருவைப் போல ஒவ்வோர் சமயம் பிராரப்தத்தால் முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தும். பிராரப்த கர்ம வாசனைகளால் சம்சாரி தேகம்போலவே முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தினும் இவன் ஸாக்ஷிபோலவும் சக்கர மூலத்தைப்போலவும் சங்கற்ப, விகற்ப சூனியனாய், உதாசீனனாய், மெளனமாகவே யிருப்பன். இந்திரியங்களை விஷயங்களில் சேர்க்கான் அதில்தின்றும் பிரிக்கான். அக்கர்ம பலனையும் அகண்டானந்த ரச பானத்தால் மத்தனான அவன் சிறிது மடைய மாட்டான். ஸக்ஷியா ஸக்ஷியங்களை விட்டுக் கேவ லாத்மாவா யிருக்கும் அப் பிரஹ்ம வித்தானவன் சாக்ஷாத் பரமேசுவரனே ஸம்சய நிலை.

ஒரு நடன் வேஷம் கொண்டபோதும், விட்டபோதும் புருஷனை யாவதுபோல கிருத கிருத்தியனாய் தேகாதிபுபாதித ளோடுங்கூடி ஜீவித்திருக்கும்போதே பிரஹ்மாகாரமாய் சதா முக்தனான அநதப் பிரஹ்மஞானி, உபாதி நாசத்திலும் பிரஹ்மா காரமேயாய் பிரஹ்மத்தையே யடைகின்றான். மரத்தின் பழுத்த இலையானது நதி, வாய்க்கால், வீதி, சிவாலயம் முதலிய எங்கு விழுந்தாலும் கவாசபம் மரத்திற் கின்மைபோல முன்னமே ஞானாக்கினியால் நகிக்கப்பட்ட ஞானியின் தேகம் எவ்விடத்தில் விழுந்தாலும் இவனுக் கா (னி) யில்லை. பத்திர, புஷ்ப, பலாதிக்கள் போலத் தேகேந்திரியப் பிராண, புத்தியாதிபுபாதிக்கள் நசிக்குமேயன்றி மரம்போ லிருக்கும் சச்சிதானந்த தாத்மா ஒருபோதும் நாசமுறாது. சுருதியும் 'உபாதி, விகாரமுள்ளதற்கே நாசமென்றும், பிரஞ்ஞானகன

ஆத்மா, ஸத்யன், நாச ரஹிதன்' என்றுங் கூறி யிருக்கிறது. பூர்ணத்தைவதானாதப் பிரஹ்மமாய் சத்ருபப் பிரஹ்மத்தில் நிஷ்டனாயுள்ள முனிக்கு, தோல், மாமிச, மல பிண்டமான தேகத்தை விடுக்க தேசகூலாதி யபேகையில்லை. என்னை? தேகத்தின் மோக்ஷ (நீக்க)மும், தண்ட, கபண்டலங்களின் போக்ஷமும் மோக்ஷமன்று. அக்ஞான ஹிருதயக் கிராத்தியின் மோக்ஷமே, யதிகளுக்குச் சம்மதமான மோக்ஷமாம். கல், மரம், திருணம், தான்யம், பாய், படம், கடம், முதலியன தகிக்கப்பட்டு மண் மயமே யாதல்பே ல் தேகாதி திருசியோபாதிக ளனைத்தும் ஞானாக்கினியால் தகிக்கப்பட்டு ஞானாகாரமே யாய், ஆதித்தப் பிரகாசத்தில் அந்தகாரம்போலப் பிரஹ்மத்தில் லயமாகி விடும. கடமுடைந்தால் கடாகாசம், மகாகாச மாவதுபோல உபாதி நீங்கவே பாலில் பாலும், ஜலத்தில் ஜலமும், தைலத் தில் தைலமும், போல பிரஹ்மத்தின்கண், பிரஹ்மபாவ விளங்குந் ஜீவன் முத்தனாகிய ஞானியும் கலந்து வர்போது மேகமாய்ப் பிரகாசிப்பன். இங்ஙனம் சன்மாநதிராக ன்ட பிரஹ்மபாவ முற்றிருக்கும் விதேக கைவலய மடங்க யதிகிண்டு ஜனிப்பதே யில்லை. ஆதம்பர ஐக்கி ஞானாக்கினியால் அவித்தை யாதி தேகோபாதிகள் தகிக்கப்பட்டுப் பிரஹ்மா காரமாகவே யிருக்கும் யதிக்கு புனர் ஜன்மம் எங்ஙனமுண்டாம்? மித்யா சர்ப்பத்தின் தோற்றமும், நாசமும் ரஜ்ஜுவில் உண்மையில் இல்லாதது போல, நாசரஹித, நித்ய, அசங்க, அத்வைத, கேவல, ஞான ஆதமவஸ்துவில், உண்டு இல்லை யெனப்பட்டதெல்லாம் புத்தியின் தர்மங்களுையன்றி உண்மையிலிவ்மையின் அப்புத்திகற்பிதமாய் மேகத்தால்வராத தன் பந்திராவரணத்தை, யறியாதான் ஆதித்தனில் ஆரோபிப்பதுபோல மூடர்களால் வீருத்ரவாய் ஆரோபிக்கப்படட மாயாகிருத பந்தமோக்ஷங்

குரு மிலவேயில்லை பிரஹ்மத்தின்ய மாயெதுவு மின்மை யின், ஆவரணசக்தியால் பததம்மம், ஆவரண நாசத் தால் மோக்ஷமென்றும் சொல்லக்கூடாது. சொல்லின் அத்தைவத ஹானியும் துவைதபிரநிதியும் சித்தியாகும். இது வேதங்களுக்கு சம்மதம காது. நிஷ்கள, நிர்மல, நிஷ்கரிய, நிரஞ்ஜனமாய், உகாசம்போலப் பூர்ணமாயிருக்கும் அவ்வதிசாந்த அக்ஷரீயப் பிரஹ்மத்தில் கற்பனை யெங்கிருக்கும்? 'உக்பத் கியில்லை, நாசமில்லை, பததனில்லை, சாதகனில்லை, முமுகூஇல்லை, முக்தனும்மில்லை இதுவேபரமார்த்தம்' எனச்சொதியும் கோவிக்கின்றது. ஸகல்வேதாந்தத்தின் சித்தா தமாய், ரகசியங்கலிலதி ரஹஸ்யமான இது சிஷ்யனை என்னுலுனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது கலீதோஷாற்ற வந்ததனான முமுகூவைப்பலதரம் பரிக்ஷிதது நியுத்தனை யுபதேசிப்பாயாக."

என்றிவ்வாறுரைத்த குருவானத்தைக் கேட்ட சிஷ்யன் அனைகமஸ்காரங்கள் செய்து குருவினுத்திரவு பெற்று ஆனந்தமாய்ப் போயினான். ஆசாரியரும் பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவராய் ஜகத்தைப் பவித்திரமாக்கும் பொருட்டெங்கும் சஞ்சரித்தனர்.

இவ்விதமாய் முமுகூக்களுக்கு சலபமாய் போதமாம் வண்ணம், குரு, சிஷ்ய ஸம்வாதமாய் ஆத்மலக்ஷண மறிவிக்கப்பட்டது. நிஷ்காம ப்ஹிதகர்மத்தால் சமஸ்த சித்த தோஷங்களமற்று சம்ச ர சுகவிரக்தராய், சாந்த சித்தராய், குருகியை நம்பின முமுகூக்களாயுள்ள உத்தமயதிகள் ஹிதமான இவ்வுபதேசத்தை ஆதரிப்பார்களாக.

ஸம்சார கோரவனத்தில் தாபத்திரயமாகும் கடோரவெய்யிலாலுண்டான தாகதுக்கத்தால் மிகக்கிலேசமுற்றா, ஜலாசையால் மருபூமியில் ப்ரமித்து அலைந்துகூடும்

படும் ஜீவர்கள் சுகமடையும் பொருட்டு, அதிசமீபத்தி
லுள்ள அத்வயப் பிரஹ்மானந்த அமிருதசாகரத்தைத்
தெரிவிக்க ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு சங்கரபகவத் பாதாசாரியாள
னுக்கிரகித்த சுககரமான இந்த 'விவேக சூடாமணி'க்
கிரந்தமானது அகத்தியம் சாசுவத மோக்ஷானந்தத்தைக்
கொடுக்கும் சமசயமேயில்லை. சுபம்.

ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாத

குருவாழ்க

ஸ்ரீவிவேக சூடாமணி

சமாப்தம்.

ஓம் தத்ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து

ஹரி: ஓம்.

மகாமகோபாத்தராய. ட

உ. லோ. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

கிடையாறு, சென்னை-20.

